

SORULARLA SEP

PARTİYE KATIL!

© 538 669 1917

f SEPMedya

SEPTV

SEP.org.tr

İÇİNDEKİLER

Türkiye'nin Düzeni ve Yarattığı Meseleler	3
AKP'ye Karşı Nasıl bir Mücadele?	15
Emperyalizm	23
Sosyalizm	31
Neden SEP?	42
SEP Neyi Savunuyor?	54

**A- TÜRKİYE'NİN
DÜZENİ VE
YARATTIĞI
MESELELER**

1- Türkiye'deki düzen neden bozuktur?

Önce bozuk düzenin adını koyalım. Bozuk düzenin adı kapitalizmdir. Kapitalizm, sermayenin ücretli emeği sömürmesine dayanır. Türkiye'de kapitalizmin en vahşi örneklerinden birisi yaşanıyor. Düşük ücretler, uzun çalışma saatleri, yaygın iş kazaları ile rekorlar kıran işçi ölümleri ve sakatlanmaları...

Net bir şekilde söyleyebiliriz: Hepimize “cennet vatan” olarak öğretilen Türkiye bir ucuz emek cehennemidir. Emekçilerin cehennemi, patronların cennetidir. Bu vahşi sömürünün sürmesi için, emekçiler haklarını arayamasın diye, işçilerin önüne büyük engeller konmuştur. Anayasal bir hak olan grev hakkı bile sözde milli güvenlik gerekçesiyle engellenmektedir. İşçi sınıfının savunma örgütleri olmaları gereken sendikaların büyük çoğunluğu sendika ağalarının çiftliğine ve iktidarın arka bahçelerine dönüştürülmüş, sendikalarda kurumsallaşan yolsuzluk ve mafyalaşmaya göz yumulmuştur. Hal böyle olunca işçiler-emekçiler örgütsüzleşmiş, örgütsüzleştikçe de savunmasız hale gelmiştir. Güvencesiz çalışma giderek yaygınlaşmış, kiralık işçilik gibi uygulamalar devreye sokulmuş, kıdem tazminatı gibi en temel haklara bile göz dikilir olmuştur. Eğitim ve sağlık sistemi kasıtlı biçimde köhneleştirilmiş ve neticede büyük ölçüde özelleştirilmiştir.

Kısacası kapitalistlerin doymaya niyeti yoktur. Neticede zenginle yoksul arasındaki uçurum her geçen gün büyümektedir. Emekçiler örgütsüzleştikçe “gücü, gücü yetene” durumu toplumda genel kural halini almaktadır. “Adami” olmayanın sahipsiz kaldığı, yardımlılığın genel kural olduğu, zorbalığın prim yaptığı, mafyalaşan, kokuşmuş bir düzenden bahsediyoruz.

Düzenli aralıklarla krize giren Türkiye kapitalizmi çürümesinin bir göstergesi olarak emekçileri ırkçı-mezhepçi politikalar üzerinden bölerek, birbirlerine düşürerek ayakta kalabiliyor. Tarihsel olarak da sınıfta kalmış olan bu bozuk düzen değişmeli, kökünden sökülüp atılarak yerine yeni eşitlikçi bir düzen getirilmelidir.

2- Türkiye’de kapitalizmin sınıfta kalması konusunu açıklar mısınız?

Kapitalizm sadece Türkiye’de değil, bütün dünyada sınıfta kalmıştır. Ama Türkiye özelinde konuşacak olursak şunları söylememiz gerekir: Türkiye’deki kapitalist düzen; nitelikli ekonomik gelişim, sosyal refah, temel insan hakları, burjuva demokratik gelişim, toplumsal barış, kadın ve azınlık hakları, nitelikli eğitim ve sağlık, kültür, spor, etik değerler gibi bütün gelişim kriterleri bakımından geri kalmıştır ve tarihsel olarak başarısızdır. Bu, Türkiye’deki sermaye düzeninin zayıflığı ve kesin yenilgisidir. Devlet katından gelen nimetlerle kısa yoldan zenginleşerek kapitalist olan Türkiye sermaye sınıfı ve onları zengin eden devlet katındaki ulusalcı-milliyetçi elitlerin birer tarihsel fiyasko olmalarının Türkiye’ye armağanı ise AKP rejimi olmuştur. AKP iktidarı ise aynı devlet çizgisini sürdürerek emekçilerin sırtından elde edilenleri patronlara peşkeş çekmiş ve bir yandan da kendi türedi zenginlerini yaratmıştır. Diğer taraftan burjuva cumhuriyet geleneğinin bugüne kadar getirdiği kırık dökük parlamenter gelenek, AKP iktidarı eliyle tek adam rejimine dönüşerek çözüyor. Burjuva düzenin eskiden beri taşıyıcısı olduğu yoksulluk, yolsuzluk, kayırmacılık, kalitesizlik, zorbalık geleneği bugün daha da pespaye bir şekilde bürünüyor; yapı, tel tel dökülüyor. Türkiye’de burjuva düzen, adına sistem diyeceğimiz bir yapı kalmayacak şekilde tek adam rejiminin keyfilğine teslim olmuş durumda. Türkiye’deki kapitalistlerin yapabildiği tek şey ise “batan geminin mallarından ne koparırsam kâr” mantığıyla yeni rejimin şakşakçılığını yapmak ve burjuva cumhuriyetin yarım yamalak yapılarının çözülmesini seyretmek. Emekçiler bu gidişe bir dur demeli; yağma, talan ve sömürünün egemen olduğu bu sistemden tamamen kurtulmak için sosyalizm mücadelesine katılmalıdır.

3- AKP ve RTE nasıl oldu da sistemde bu kadar öne çıkabildi?

Türkiye’de kapitalistler başından beri devlet kaynaklarından gelen avantajlarla semirdiler ve büyüdüler. Bu yüzden de Türkiye’deki kapitalistlerin genlerinde avantajlık var, kolay kazanılan servetler var. AKP iktidarında da değişen bir şey yok. Hatta işleyiş net bir şekilde daha pespaye hale geldi. Aslında az gelişmiş ülke burjuvazisinin tipik bir örneğiyle karşı karşıyayız. Az gelişmişliği aşamayan, toplumsal refah ve barışı sağlayamayan kapitalist sistemin efendilerinin topluma nüfuz edebilme kapasitesi zayıf, yabancı abilerine ve devlete bağımlılar, güdük ve çapsızlar... AKP iktidara geldiğinde ABD ve AB’nin tam desteğini arkasına almıştı. Türkiye’deki büyük patronlar kulübü TUSİAD da tam gaz AKP’nin arkasındaydı. AKP ve Erdoğan onların yeni gözdesiydi. Ne var ki AKP peşi sıra seçimleri kazanıp, bir dizi büyük kavga sonucunda devlet aygıtı üzerindeki kontrolünü sağlama alınca özerklik kapasitesini arttırdı. Dünya kapitalizminin 2008’den itibaren içine düştüğü ekonomik kriz de AKP’nin özerkliğine katkıda bulundu. Önceki dönemde Türkiye üzerinde büyük tesiri olan AB kriz nedeniyle mecburen kendi kabuğuna çekildi, hatta küçüldü.

Dünyada sağcı, otoriter ve popülist demagogların prim yaptığı bir evreden geçiyoruz. Bütün bunlar kapitalizmin ne kadar çürüdüğüne bir işareti. Neticede Türkiyeli burjuvalar AKP’nin ahbap çavuş kapitalizmine bir güzel adapte oldular, bu yolda AKP’nin türedi yandaş sermayesini kendilerine ortak edindiler. Ve tabii işçi sınıfı mücadelesinin AKP tarafından zapturapt altına alınması da çok hoşlarına gitti. AKP sistemin çıkmazını körüklerken ve aslında burjuva mekanizmaya zarar verirken de sesleri çıkmadı. Nemalanmaya baktılar. Çünkü başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Kaypaklık ve korkaklıkları aciz olmalarından kaynaklanıyor.

4- SEP, Türkiye siyasetinde uzun bir geçmişe sahip olan demokratikleşme, sivilleşme ve ulusalcı-liberal tartışmasına ne diyor?

Liberal çevreler, uzunca bir süre, “devletlü” elitlere karşı sivilleşmeyi sağlayan bir iktidar olarak AKP’yi pazarlamıştı. Güya bu şekilde Türkiye demokratikleşecekti. Türkiye’de liberaller, yerli kapitalistlerin güdüklüğüyle ilintili şekilde cılız bir toplumsal destek tabanına sahiptir, bu yüzden de son kertede AB-ABD emperyalist merkezlerine yaslanırlar. AKP’nin iktidara geldiği süreçte de liberaller, emperyalist merkezlerin desteğiyle İslamcılardan muhafazakar demokratlar çıkarmaya çalıştı. Sol liberaller, sosyalistleri ve Kürt hareketini bu perspektifle yönlendirmek için çok uğraştı, ciddi ölçüde de etkili oldular. Ama liberaller ve onların etki alanına girenlerin yaşadıkları fiyasko, hizmet ettikleri otoriter eğilimin en berbat sonuçlarıyla ortada duruyor.

Şunu unutmamak gerekir: Özgürlük ve demokrasi düşmanlığı, azgın neoliberalizm ve emek karşıtlığı sadece ordu-asker-Kemalizm ile ilgili bir konu değildir. Sivil iktidarların da benzer roller oynayabileceğini AKP gösterdi. SEP elbette ordunun/devletin sopasına karşı demokrasi mücadelesini savunur, ama sivilleşme adına herhangi bir burjuva projenin yancısı olacak da değildir. AKP öncesi dönemde TSK vesayetine karşı soldan, sokaktan, sendikalardan ve halk tabanından gelen bir mücadele olsaydı ancak o zaman gerçek bir demokrasi mücadelesi verilmiş olurdu. Yoksa iktidardaki sağcı bir partinin, burjuvazinin, ya da çeşitli emperyalist odakların ipiyle kuyuya inilmez, demokrasi mücadelesi verilmez. Ayrıca asker vesayeti diye etrafın velveleye verildiği zamanlarda bile AKP ve Erdoğan’ın tek adam rejimine, İslamcı toplum mühendisliğine ve otoriterliğe ne kadar yatkın olduğu gün gibi açıktı. Zaten bu sivilleşme martavallarını en çok anlatanların bir kısmı bir süre sonra başka bir İslamcı fraksiyon olan FETÖ’nün projesine yedeklendiler. Ulusalcı-Kemalist unsurlar yüksek bürokrasiden tasfiye edilince de AKP-FETÖ arasında sonu neredeyse iç savaşa çıkacak bir hesaplaşma başladı. Bu çatışmanın galibinin rejimin başına tek adam olarak yerleşeceği belli olmuştu. Özet olarak demokrasi mücadelesi aşağıdan halk tarafından yürütülüyorsa SEP bu mücadelenin bayraktarı olacaktır. Yok eğer karşımızda burjuvazinin ve emperyalizmin şu ya da bu kanadının yönettiği bir çıkar kapışması varsa SEP bu tarz bir “sivilleşmenin” içinde olmaz. Demokrasi mücadelesi sokaktan, örgütlülükle, emek perspektifiyle verilir. SEP, burjuvazinin şu ya da bu kanadı ile kurulacak ittifakların içerisinde asla olmayacaktır.

5- Avrupa Birliği Türkiye'nin demokratikleşmesi için fırsat olamaz mı?

Olamaz. Öncelikle Avrupa Birliği zayıflayan ekonomisi ve gerileyen emperyalist konumuyla genişlemekten çok zayıflama ve dağılma görüntüsü vermektedir. Bu yüzden Türkiye'nin AB'ye katılması uzunca bir süredir gündemde değildir ve AB'nin Türkiye üzerindeki etkisi de hissedilir derecede azalmıştır. Bunun dışında Türkiye 55 yıldır AB kapısında olmasına rağmen Türkiye'nin demokratik haklar konusunda ne durumda olduğu ortada. Hatta AKP'nin Türkiye'de iktidara gelmesinde ve egemen odaklar arasındaki kavgalardan güçlenerek çıkmasında AB'nin payı büyüktür. AB, Kemalist asker-sivil bürokrasinin tasfiyesinde AKP-FETÖ bloğunu desteklemiştir. Yani ülkede tek adam rejiminin kurumsallaşmasında AB'nin önemli desteği olmuştur.

Avrupa Birliği'nin ne olduğunu iyi anlamak gerekir. AB, patronlar kulübüdür. Taşeron sistemi, esnek ve güvencesiz çalıştırma, özelleştirme gibi sermaye yanlısı uygulamalar, dahası hücre tipi cezaevleri gibi baskıcı önlemler AB'den devşirilmiştir, dahası AB tarafından adeta dayatılmıştır. Serbest piyasanın önünü açan bu hamleler Türkiye'deki patronların da canhıraş biçimde uygulamaya sokmak istediği saldırılardır.

Bugün AB'yi demokratik haklar adına savunanların TÜSİAD'ın KOÇ gibi üyelerini de müttefik olarak görmesi ve göstermesi tesadüf değildir. Liberal odaklar, demokrasi meselesini toplumsal eşitlik mücadelesinden ayrı görmek ve göstermek gibi büyük bir kusura sahiptir. Gözlerden kaçırılmak istenen şey Türkiye gibi az gelişmiş ülkelerde kapitalist sistemin derin çelişkilerinin burjuva demokratik işleyişi bile mümkün kılmamasıdır. AB konusunda söylenecek en önemli konulardan biri de kuşkusuz demokratik hak ve özgürlüklerin ancak sokakta kazanıldığıdır. Hak verilmez, alınır. Yani AB'den ya da seçimlerden doğru özgürlüğün geleceğini sanmak büyük bir yanılıdır. Bu ülke özgürlükler için gerekli özveriye göstermek zorundadır.

6- Türkiye’de dinin etkisi, sosyalizm mücadelesi için engelleyici bir faktör değil mi?

Değil. Karamsar bir tablo çizmeye meraklı olanlar hemen bu beylik lafi ortaya atarlar. Ya da Türkiye’de değişmeyen %65-%35 sağ-sol ayrımı vardır gibi laflar edilir. Bu tip ezberler fazlasıyla düz mantığa yaslanıyor. Bu mantığa göre toplumlar, bireyler, siyasi eğilimler hiç değişmeden aynen kalırlar. Oysa hayatta böyle bir değişmezlik yok. Kişiler, toplumsal gruplar ve toplumun kendisi kendi iç çelişkileriyle sürekli dönüşüm içerisinde. Düşünün 1960’lar ve 1970’lerde devrimcilik Türkiye’nin dört bir yanında fabrikalardan tarlalara varoşlardan üniversite ve orta okul çocuklarına kadar her yere yayılmamış mıydı? O zamanlar Türkiye Müslüman bir ülke değil miydi? Evet toplumlar dönüşür, sınıf mücadelesinin tayin edici rolüyle ileri atılabilirler ve geri düşebilirler. Bugün Türkiye’de sınıf mücadelesi şiddetlenir, bunun taşıyıcısı olarak sosyalist siyasi alternatifler güçlenirse dindar emekçiler de hızla sola kayacaktır. Bundan kimsenin şüphesi olmasın. Yeter ki bizler devrimci heyecanı yaratalım; o samimiyetin peşine düşecek yığınla genç emekçi bulacağız karşımızda. Ve sınıf mücadelesinde emekçiler de göreceklerdir ki devrimcilerin insanların ibadetiyle, giyimiyle, kuşanıyla, yaşam tarzıyla bir sorunu yoktur.

Devrim mücadelesinin samimiyeti yığınla dindar emekçiyi kendisine çekecektir. Kaldı ki sosyalist mücadelenin zayıf olduğu mevcut koşullarda bile gençlik içerisinde sekülerleşme eğiliminin oldukça güçlendiğini görüyoruz. Ama bu eğilimin sosyalizme doğru olması esas olarak sosyalist partilerin oynayacağı rollerle alakalı. Aksi takdirde seküler milliyetçi faşizan bir eğilimin de alternatif olarak yükselebildiğine tanıklık ettik. Özetle dinin toplumsal gücünü olduğundan fazla görmemek ve laik-muhafazakar ikiliğine hapsolmemek gerekir.

7- Peki, cemaat ve tarikatlar hakkında SEP ne düşünüyor?

Türkiye’de cemaatler, işçi sınıfı mücadelesinin ve sosyalizmin kararlı düşmanı olmuş ve bu halleriyle de sermaye düzenine ve emperyalizme büyük hizmetlerde bulunmuşlardır. Bu cemaatlerin çok büyük çoğunluğu paraya ve güce tapan kişiler tarafından yönetilmektedir. Yoksul halkın örgütsüzlüğü ve savunmasızlığı, cemaatlerin insanları ekonomik ve dini açılardan istismar etmesine yol açmaktadır. Dinin en bağınaz şekillerini topluma empoze etmeye çalışan bu cemaatler, her türlü iktidar ve güç odağıyla kirliliğe ve karanlık işlere girmekte ustalaşmışlardır.

Devlet aygıtına sızan, devlet aygıtı tarafından kollanan bu cemaatler, vahşi kapitalizmin biçare bıraktığı insanları birer av olarak görmüş, sistemin açıklarını çok iyi kullanmışlardır. Bu unsurlar bir süre sonra devlet aygıtını teslim alacak noktaya gelmiştir. Gülen cemaatinin öyküsü budur. Diğer taraftan cemaatlerin gücünün esas kaynağı işçi sınıfının örgütsüzlüğü ve sosyalistlerin zayıflığıdır. “Giyen peygamberi görüyor” diye insanlara yüksek fiyattan terlik satan şarlatanlar, meydanı boş buldukları için güçlüdürler. Zaten halihazırda bu tarz rezillikleri, menfaatçiliği ve aldatmayı gören bir sürü cemaat üyesi düzenli olarak cemaat saflarını terk etmektedir. Bu tarz cemaatlere bağlı anne-babalar çoğu durumda çocuklarını cemaatlere çekememektedir. Mesele gençlik içerisindeki bu laik eğilimi sosyalist perspektife kazanmaktır. Bizler sınıf mücadelesini yükselttiğimizde bu cemaatlerin çevresinden de sosyalistlere kayış beklemek gerekir. Kent yoksulları sola kaydığında cemaatlerin büyük güç kaybı yaşaması kaçınılmaz olacaktır.

8- Belediyeler ve valiliklerin sosyal yardımları sınıf bilincinin önünde büyük bir engel değil mi?

Toplumda eşitsizlikler ve yoksullaşma yaygınlaştıkça bunların üzerini örtmek ve savunmasız durumdaki insanların oylarını kazanmak için bu hamlelerin hız kazandığını biliyoruz. Buradaki anahtar kelime “savunmasız”dır. Yoksul halk örgütsüz olduğu müddetçe vahşi kapitalizm karşısında kendisini biçare hissetmektedir. Bunu fırsata çevirenler de uzun yıllardır siyasi İslam olmuştur. Şimdilerdeyse belediyelerin en önemlileri CHP’nin eline geçmiştir. CHP de bu imkanları değerlendirmeye çalışıyor.

Gelgelelim sorgulanması gereken şey neden milyonlarca yurttaşın barınma, gıda, ulaşım gibi temel ihtiyaçlar için yardıma muhtaç durumda olduğudur. Okullara temizlik malzemesi dahi gönderemeyen bir devletten bahsediyoruz. Bizim mücadelemiz sendikasında, derneğinde, partisinde örgütlü olan emekçilerin haklarını söke söke aldıkları, güçlü ve bilinçli oldukları bir seviyeye yükselmeleridir. Emekçiler kimseye el açmamalı, kendisini istismar ettirmemelidir. Mesele budur.

Taşı sıkısa suyunu çıkararak genç emekçi yığınlar, sadaka değil haklarını istediklerini elbette göstereceklerdir. Yeni bir topluma gidişat bu şekilde olacaktır. SEP, bu nedenle örgütlü bir toplum oluşturma mücadelesini yükseltmekte kararlıdır. Meselenin çözümü kitlesel örgütlenmeyi arttırmaktan geçiyor. Şayet sosyalistler yoksul mahallelerde etki sahibi olmaya başlarsa işin rengi radikal biçimde değişmeye başlayacaktır. Kaldı ki yoksul halkın daha genç ve dinamik kesimleri sadaka tarzı yardımların meraklısı değildir. Mesele bu emekçilerin hayatına dokunabilmek ve bir alternatif olarak yükselbilmektir.

9- “AKP öyle büyük bir ekonomik krize neden oldu ki ülkeyi batırdı” söylemine katılır mısınız?

Bu soruya olumsuz yanıt vermek mümkün değil tabii ki ama cevabın devamına kocaman bir “ama” eklemeliyiz: Hem evet, hem hayır. Evet; çünkü AKP iktidarı çok kötü bir yönetim sergiledi. Dünya konjonktürünün sunduğu ekonomik fırsatları Türkiye kapitalizminin geri kalmışlığının çözümleri için harcamak yerine toplumsal fazlayı, geçmiş birikimleri ve dışarıdan aldığı büyük borçları inşaatlara ve rant işlerine gömdü. Bu, kısa vadede toplumda bir sanal zenginleşme hissi yaratmak içindi. Seçim kazanmanın anahtarı buydu. Bu arada inşaat işlerinden kendi yandaşlarını türedi oligarklar konumuna getirdiler. Tabii ki kendi cukkalarını görmeyi ihmal etmediler. Yani mesele sadece oy değildi, aynı zamanda para da tatlı gelmişti. Şimdi ise artık dev borçlar çevrelemiyor, borçların faizleri bile döndürülemiyor. Lale devri geride kaldı. Ülke nitelikli-teknolojik üretimin çok gerisinde... Ve gelişmiş kapitalist ülkelerle aradaki makas çok açıldı ve açılmaya devam edecek. Bunun anlamı yoksullaşmadır. Borca dayalı sahte zenginleşmenin daha fazla sürdürülemeyeceği ve AKP'nin uyduruk ekonomi politikasının çöktüğü aşikardır. 2000'lerdeki ekonomik fırsatlar bir daha gelmeyecek şekilde uçtu gitti.

Diğer taraftan burada kocaman bir ama koymamız gerekiyor. AKP öncesinde de Türkiye kapitalizmi benzer açmazların içerisindeydi. Yani mesele sadece AKP ile ilgili değildir, mesele bir sistem meselesidir. Bugün Türkiye dönüp dolaşır ekonomik anlamda 1990'lara geri dönmüş oldu.

Yıllardır ciddi bir fakirleşme yaşıyoruz ve daha da yaşayacağız. Asıl önemli olansa emekçilerin bu süreçte tepki vermesi, örgütlenmesi ve sınıf bilinci geliştirmesidir. Bunun için sosyalist fikirlerin ve eylemlerin taşıyıcısına ihtiyaç vardır. SEP bu işi üstlenmek için yola çıkmıştır.

10- Ekonomik kriz AKP'nin çöküşüne neden olur mu ya da emekçiler yüzlerini sosyalizme döner mi?

Ekonomik krizler illaki siyasal sonuçlar doğurur, ama bu otomatik bir şekilde sabit bir yöne doğru işlemez. Neticede RTE sürekli beslediği kutuplaşma ortamında kemikleşmiş bir destek tabanına sahip. İkincisi muhalefet partileri çok etkisiz durumda. Üçüncüsü, AKP'nin elinde devlet ve medya gücü var. Ve son olarak emekçiler oldukça örgütsüz bir durumda. Tablonun bütün bu parçalarını bir araya getirdiğimizde AKP'nin krizi atlatana dek iktidara yapışacağını, seçimler yaklaştığında da tüm devlet imkanlarını seçmenlerini mutlu etmek için seferber edeceğini tahmin etmek güç değil. Ne var ki bu kriz uzun ve acılı olacak.

Beklenmeyene ve sıra dışı olana her zaman hazır olmak gerekir. Bu yüzden kendimize güvenmek zorundayız. Biliyoruz ki emekçilerin sosyalist alternatifi yegâne çıkış yoludur. Ama işçiler-emekçiler kriz oldu diye derhal kapitalizmin kötü olduğunu sonucuna varıp mücadele için kolları sıvamayacaklar. Her şey örgütlülüğe ve siyasal bir alternatif olarak yükselmemize bağlı.

11- Ekonomik kriz karşısında SEP ne öneriyor?

Kriz, genelde sermaye düzeninin özeldede AKP iktidarının krizidir. Bu yüzden de ilk başta “hepimiz aynı gemideyiz” martavalını bir kenara fırlatmamız gerekiyor. AKP elitleri fakirlikten geldiler, ama şu an zenginlik içerisinde yüzüyorlar. AKP’nin iktidarı boyunca da kapitalistlerin ve dar bir toplumsal grup olan üst gelir gruplarının yükünü tuttuğunu görüyoruz. Yani ülkeyi kasıp kavuran ekonomik krizi yaratan koşullar birilerini ihya etti. Bu yüzden krizin bedelini de onlar ödemelidir. Krizin ekonomik faturası patronlara, siyasi faturası da AKP’ye çıkarılmalıdır. Ama biliyoruz ki AKP ve patronlar cephesi kendi dev borç yüklerini nasıl halkın sırtına yıkarızın derdindeler. Emekçiler olarak buna izin veremeyiz. İşsizlik artacak, hayat pahalılığı çoşacak, ücretler düşecek... SEP bu gidişata karşı şu önerileri getiriyor:

- İşten atmalar yasaklanmalıdır.
- Artan oranlı servet vergisi getirilmelidir.
- TÜPRAŞ, SEKA, TELEKOM gibi yağmacı özelleştirmeler iptal edilmeli, patronların elinden alınmalı ve dönemin sorumluları yargılanmalıdır.
- Sermaye kaçıışı gerçekleşen işyerlerinde işçi yönetimine geçilmelidir.
- Emekçilerin örgütlenmesi, grev ve protesto yapması önündeki engeller kaldırılmalı, ifade özgürlüğü garanti altına alınmalıdır.
- Enflasyon hesaplamaları emekçi halkın temel yaşam giderleri üzerinden gerçekleştirilmeli ve emekçilerin maddi kayıpları ücretlerdeki artışlarla telafi edilmelidir.

Daha da çoğaltılabilecek bu talepler etrafında mücadelenin yoğunlaşması ve gündemlerin somutlanması oldukça önemlidir. Bu dönemlerde sömürücülerin sıkça kullandığı “milli birlik ve beraberlik” retoriği emekçiler için tuzaktır. Onlar milli beraberlikten işçilerin sömürsünü ve ceplerine indirecekleri karları anlamaktadırlar.

**B- AKP'YE KARŞI
NASIL BİR
MÜCADELE?**

12- SEP'in AKP'ye karşı oluşunun gerekçeleri nelerdir?

Bir kere AKP'nin emekçilere kıyasıyla düşman, otoriter bir rejim örgütlediğini görmemiz gerekiyor. AKP iktidarının diğer sermaye partilerinin iktidarından farkı, elde ettiği güçle işçi-emekçi düşmanlığında çok daha kararlı ve bu icraatları hayata geçirmek konusunda çok daha başarılı olmasıdır. Patronlara seslenirken anayasal bir hak olan grev hakkını engellemekle övünen bir iktidardan bahsediyoruz. 301 madencinin öldüğü Soma'da madenci yakınlarını tekmeleyen bir zihniyet bugün ülkeyi yönetiyor maalesef. Siyasete girdiklerinde üzerlerindeki gömlekten başka şeyi olmayanların sonradan büyük servet sahibi insanlar haline geldiğini görüyoruz. Sadece bu da değil, eş-dost-yandaş kesimlerin de zenginleştirildiği oligarşik bir yapılanmadır AKP düzeni. Kayırmacılık, yolsuzluk ve mafyalaşma toplumun kılcal damarlarına kadar egemen olmuş durumda. Buna karşı tam 5 milyon emekçi, aileleriyle birlikte asgari ücretle açlık sınırının altında yaşam mücadelesi veriyor.

Emekçi düşmanlığının örneklerini saymakla bitiremeyiz. Ama mesele sadece bu kadarla sınırlı değil. Ülkede tek adam rejiminin yerleşmesi, otoriter ve keyfi uygulamalar, yasaklar, tutuklu gazeteciler, işten atılan muhalif akademisyenler, susturulan medya... Bunun yansısı AKP iktidarının toplum mühendisliğine soyunması, zoraki muhafazakarlaştırma işine girişmesi, dini kendi çıkarlarına alet etmesi ama buna karşın ülkenin AKP yönetiminde her zamankinden daha çok yolsuzluk, hak yeme ve zalimlikle bezenmesi...

13- AKP ile nasıl mücadele edilir? Emekçilerin çoğunluğu AKP'ye oy vermiyor mu?

Emekçilerin çoğunluğunun AKP'ye oy verdiği bir gerçek. Bunun nedenlerini iyi anlarsak, ancak o zaman, Türkiye'deki siyasi panoramayı değiştirebiliriz. AKP'nin en büyük silahı suni kutuplaşmalarla toplumu bölmektir. Laik-muhafazakar, Türk-Kürt, Alevi-Sünni gibi kültürel ayrımlar üzerinden siyaset yapan AKP bu kavgalar sayesinde toplumu bölüyor ve kutuplaştırıyor. Siyasi yaşamı bu tarz kimlik-kültür kavgalarının domine etmesi toplumsal muhalefeti etkisiz kılmaktadır. Bu çıkmazdan kurtulmak için politik ayrışmalar kimlik ekseninden çıkarılmalıdır. Politikanın belirleyeni emekçilerin hakları ve toplumsal eşitlik talepleri olduğu sürece AKP'nin gerilemesi kaçınılmaz olacaktır. Gelgelelim muhalefet partileri de kimlik ve kültürel kodlar üzerinden politika yürüttükleri için AKP'nin ekmeğine yağ sürüyorlar. Bu durumda maalesef emekçiler, sınıfına göre değil de kimlik ve gelenek-göreneklerine göre tavır alıyor. Partimiz SEP yaşam biçimi, kimlik ve kültür üzerinden gelişen bir "solculuğu" reddetmektedir.

Kavga taraflaştırır. Kavganın yanlış biçimde verilmesi yanlış taraflaşma getirir. Bize lazım olan kendi kavgamızı büyütme ve taraflaşmayı kendi kavgamız üzerinden şekillendirmektir. Yani bir tarafa sömürücü ve zorba asalaklar takımı, diğer tarafa ise bu ülkenin gençleri ve emekçileri konmalıdır.

Bu kavga sömürü düzenine karşı tüm emekçileri birleştiren sınıf kavgasıdır. AKP'yi ancak sosyalistlerin liderliğindeki emek siyaseti durdurabilir. Zira vahşice sömürülen, örgütsüz, dar gelirli, yoksul emekçi milyonlar sınıf kavgasında taraflaşırlarsa AKP'den koparlar. Eğer emek merkezli toplumsal eşitlik mücadelesi ülkenin ana gündemi haline gelebilirse suni gündemler etkisini kaybedecek ve halkın gerçek gündemleri ön plana çıkacak.

AKP'ye karşı muhalefet olan ana partiler emek merkezli değiller. Tersine onlar da burjuvazi ve onun dünya görüşü ile içli dışlılar. Bu yüzden emekçiler ve gençler bu temel konuda ana partiler arasında bir fark göremiyor ve çoğunlukla kültürel-kimliksel açıdan kendilerine daha yakın gördükleri AKP'ye destek oluyorlar. Özcesi, para babalarına karşı mücadele büyürse AKP'nin çözülmesi kaçınılmazdır. Kültür-kimlik ayrışması siyasete egemen olmaya devam ederse AKP yola devam edecektir

14- Emek siyasetinden ne anlamalıyız?

Emek siyaseti, politik mücadelenin merkezine sömürü karşıtlığını koymaktır. Bu, bazen bir işyerindeki grevdir, sendikalaşma mücadelesidir; bazen iş cinayetlerine karşı verilen tepkidir, bazen benzine yapılan zam, bazen nitelikli kamusal eğitim ve sağlık, bazen ÖTV-KDV, bazen kentsel alanların yağmalanması mücadelenin konusudur. Emek siyaseti sahadaki aktif mücadeledir. Emekçiler mücadelede dönüşür, bilinçlenir ve örgütlenir. Ve daha sonra tüm toplumun önderi haline gelebilir. Emek siyasetindeki amaç, emekçilerin birliğini sağlamaktır. Bu yüzden emek siyaseti birleştiricidir. Tersinden, emek siyaseti emekçilerin arasındaki suni bölünmüşlükleri aşmaya çalışır. Kültür ve kimlik üzerinden yapılan solculuk ise ister istemez farklı kimlikleri karşı karşıya getirmeye meyillidir. Kadın-erkek, Alevi-Sünni, Türk-Kürt işçiler mücadelede birleşirlerse hayatın akışı değişecektir.

Emek siyaseti, CHP'li politikacıların yaptığı gibi yuvarlak bir dille işçiden-köylüden bahsetmek ve onların haklarını savunuyor gibi yapmak değildir. Sömürü karşıtlığı olmadan, kapitalist sınıfı hedef almadan bunlar boş laftan fazla bir anlam ifade etmez. Emekçileri sömürenler kim? Patronlar. Yani TÜSİAD'ı, MÜSİAD'ı ile sermayeyi hedef almalıyız. AKP'yi hedef alacağımız asıl nokta da burası olmalıdır. Kıdem tazminatına göz diken, işsizlik fonunu yağmalayan, eğitimi-sağlığı paralı hale getiren, grevleri yasaklayan, ülkeyi ucuz emek cehennemine dönüştüren, Soma gibi facialara yol açan, patronların cebini doldurup kendi ceplerini de şişiren AKP iktidarı ancak emekçi cephesinden bir siyasal muhalefet görmeye başlarsa alaşağı olacaktır. Bu yüzden politikanın merkezine emek gündemi gelmelidir. Kavga doğası gereği taraflaştırır. Bunu çok iyi bilen AKP de sürekli kavga çıkarmak durumundadır. Hepsi de asılsız olan RTE-CHP (Beyaz Türkler), RTE-HDP, RTE-terör, RTE-ESAD, RTE-İsrail, RTE-Batı gibi kavgalar seçmen kitlesinin yarısını öyle veya böyle AKP'de taraflaştırmaktadır. Kavgalar bu şekilde cereyan ederse sol kaybetmeye mahkumdur. Ama emekçilerle-patronlar, zenginlerle-yoksullar, halkla-kapitalistler şeklinde algılanan kavgalar toplumu etkilemeye başlarsa AKP'ye oy veren emekçilerin sola yaklaşması mümkün olacaktır. Bunun için mutlaka bu kavganın siyasal partisine ihtiyaç vardır. SEP de bunun için vardır.

15- İslamcıların örgütlenme başarıları çoğu kez sosyalistlere örnek gösterilir. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

İslamcılar ve sosyalistler adeta tahterevallinin iki ucunda gibiler. Biri yükselirken diğersinin düşmesi kaçınılmaz oluyor, çünkü iki kesim de esas olarak kentli yoksul emekçilerin üzerinden yükselebilir. 1960 ve 1970'lerde sosyalistler işçiler, emekçiler ve üniversiteler için ana çekim merkezi iken İslamcılar ancak taşra esnaf ve eşrafından destek toplayabiliyordu.

12 Eylül cuntası, sosyalistleri silindir gibi ezince kent yoksulları İslamcıların hayır hasenat üzerinden giden dayanışma ağlarına takıldılar. Kesin olan bir şey varsa o da Türkiye'de egemen sınıfın İslamcıların önünü açmasıdır. İslamcılığın komünizmin panzehiri olarak devreye sokulması, ABD'nin yeşil kuşak projesi ile ilgiliydi ve Türkiye'de bu 12 Eylül darbesi ve sonrasında uygulandı. İslamcılar da bu fırsatları iyi değerlendirdiler.

Sistemi muhafazakarlaştırmak için FETÖ'sünden Milli Görüş'üne ve diğer cemaatlere varana dek hepsi dört koldan ilerledi. SSCB yıkıldığı için sosyalistlerin ideolojik çekim merkezi olma özelliği ise giderek zayıfladı; buna karşın moral üstünlüğü ele geçiren İslamcılar, özellikle de Refah Partisi, yeni bir yarı aydın kuşağını kendisine çekebildi. İran'da Humeyni'nin iktidarı ele geçirmesi, Filistin'de solcuların yerlerini Hamas gibi İslamcılara bırakması, Erbakan ve Refah Partisi'ne yönelik ciddi bir kadro ağının akmasını beraberinde getirdi. Gelgelelim İslamcılar küçük burjuvalıktan büyük burjuvalığa doğru geçtikçe Milli Görüş'ün içerisinde ayrışmalar şekillendi ve bilindiği gibi RTE önderliğinde ABD-AB-TÜSİAD güdümünde AKP kuruldu.

Neoliberal, patron dostu bu yeni gömleğin aynı zamanda ne kadar zorba da olabileceğini gördük. Neticede siyasal İslam'ın yükselişinin sınıfsal dinamiklerini anlamamız gerekiyor. Bugün artık ideolojik bir çekim yaratmaları mümkün değil. Ahlaki üstünlüklerini tamamen kaybettiler ve bu yüzden de yarı aydın genç kuşağı kazanmaları mümkün değil. Ama yoksul halk üzerindeki hayır-hasenat bağları varlığını sürdürüyor. Devlet imkanları ve sopası ellerinde. Yeni zalimler oldular. Bozuk bir düzen kurdular ve aslında soldan gelecek meydan okumalara çok açık durumdadılar. Unutmamak gerekir milyonlarca emekçi, kırıntılarla avunmanın meraklısı değil. İnsanca ve onurlu bir yaşamı herkes ister, ama alternatifleri yoksa

durum değişir. Bu yüzden insanları makarnacı diye aşağılamak çok çirkin bir tavır ve esasında onları AKP’de kemikleştirmeye yarıyor. Alternatif nedir peki? Alternatif sendikal örgütlülüktür, sendikal alanının düzelmesi ve yenilenmesi mücadelesidir. Alternatif sosyalist parti inşasının güçlenmesi ve hızlanmasıdır. İşlamcılar neticede aldatma, kandırma ve menfaat üzerinden ilerlerler. O yüzden örgütlenme tarzlarını birbirleriyle karşılaştırmak doğru değil. Ama azimli, uzun soluklu olmak şart. Bu zaten devrimci olmanın dünya çapındaki tarihsel gereğidir. Diğer taraftan ideolojik üstünlüğün yeniden kazanılması için Stalinci ve post-modern yorumların terk edilerek yerine Marksist çizginin geçmesi de bir zorunluluk. Diğer yandan, sosyalist sol içerisindeki dayanışma ve birlikte iş yapma kültürünün güçlendirilmesi gerekiyor.

16- Laiklik mücadelesini nereye koymak gerekir?

Türkiye'nin otoriter-muhafazakar bir dönüşüme zorlandığı tartışmaya yer bırakmayacak şekilde ortada. Kadınlar, Aleviler, eşcinseller, marjinaler olarak nitelenen farklı yaşam biçimleri ve genel olarak laik yaşamı benimseyenler kendilerini baskı altında hissediyorlar ve endişelerinde haklılar. Türkiye'de laiklik hiçbir zaman tam anlamıyla yaşanmamış da olsa laikliği savunmak zorundayız. Bunda tartışma yok, ama asıl mesele laikliğin nasıl savunulacağıdır. Direkt olarak söyleyecek olursak laikliği savunmak adına sınıflar üstü bir "laik cephecilik" yanlıştır. 1990'lı yıllarda laiklik adına 28 Şubat generalleri ile ortak tavırlar alan sözde komünistler, bunun en iyi örneğidir. Laik cephecilik 1990'larda ülkenin sağa kaymasına, solun etkisizleşmesine, milliyetçiliğin yükselmesine ve sınıf mücadelesinin gerilemesine yol açmıştı. Bugün de yer yer faşist tınılar taşıyan seküler milliyetçiliğin tehlikeli bir şekilde yükseldiğini görüyoruz. Bu kesimlerle, liberal partilerle ya da elitist ulusalcı muhalefetle sosyalistlerin bir araya gelmesi düşünülemez. O yüzden laik cephe tuzağına düşmemek gerekir. Mesele laikliğin nasıl bir perspektifle ve hangi araçlarla savunulacağıdır.

Hemen söyleyelim: laikliği savunmanın yolu sınıf mücadelesini yükseltmektir. Örneğin eğitim müfredatının dinselleşmesine karşı verilen mücadele eğitime bütçe, özel okullaşmaya hayır, bilimsel eğitim, öğretmen atamaları arttırılsın gibi sınıfsal taleplerle birleştirilirse bu çok büyük bir fark yaratacaktır. Diğer taraftan esas tarihsel gelişme, yoksul emekçi bölgelerinde sınıf mücadelesinin yükselmesiyle olacaktır.

Siyasal İslam ve cemaatlerin sosyolojik tabanı, sınıf mücadelesinin yükselmesi ile sola hatta sosyalizme kayacaktır. Diğer türlü AKP gitse bile çeşitli İslami parti, örgüt ve cemaatler yoksulluğu örgütleyerek, üstelik bu sefer muhalefette olmanın getireceği sözde "haklılık"la, yeniden güç kazanmasını bilecektir. Şimdiden YRP gibi yeni güçler sözde muhalefetleriyle ciddi bir etki alanına erişmişlerdir. Bu yüzden laikliğin savunulması sınıf mücadelesi ile olur. Sınıfsal temellerde değil de laikler ve muhafazakarlar şeklinde siyaset yapma tuzağına düşmemek gerekiyor. Bu yüzden elbette ki kadın haklarını savunacağız, elbette ki eğitimin dinselleştirilmesine karşı çıkacağız ve gerekli refleksi göstereceğiz ama bunları emekçi sınıfın mücadelesiyle birleştirmesini bileceğiz.

17- Türban konusunda SEP ne diyor?

SEP, insanların giyim kuşamları üzerinden ayrımcılığa ve baskıya maruz kalmasına şiddetle karşı çıkar. Bu, türbanlı bir kadın için olduğu gibi mini etekli bir kadın için de geçerlidir. Bu ikisi birbirinden ayrılamaz. Ama doğrudan soruya cevap verecek olursak sosyalist çizgi bugün de geçmişte de dini inançları gereği örtünen insanlara farklı gözle bakmaz ve bu insanlara yönelik engellemelere karşı çıkar. Burası açık bir konu. Bugün için SEP'in önüne koyduğu asıl görev, türban meselesi gibi emekçileri bölen kültürel kampaşma konularının geri plana düşmesini sağlayacak şekilde emek gündeminin öne çıkarmaktır. Bunun bir anlamı da SEP'in türbanlı kadınları da sosyalist siyasete kazanması ve onları da iyi birer örgütçü haline getirmesidir. 28 Şubat sürecindeki generaller, dönemin TSK'sı ile Ecevit, Demirel, Baykal gibi laik cepheci siyasiler, türban yasağı gibi sorunları kangren hale getirerek İslamcılarının ve AKP'nin propaganda alanını alabildiğine genişletmişti.

AKP ve öncelleri de yaratılan mağduriyetleri değerlendirerek siyasete hükmetmeye başladılar. Yani o dönemki laik cepheci siyaset tam tersi bir sonuç yaratarak AKP'nin önünün açılmasını sağlamıştı. Bu siyasetin bir diğer sonucu da emekçiler arasındaki bölünmeleri şiddetlendirmesiydi. Oysa Türkiye'nin ucuz emek cehennemi bir ülke olmasına karşı türbanlı ya da değil, bütün emekçilerin birleşmesi gerekiyor. Sosyalist bir düzende insanlara inançlarından ötürü herhangi bir baskı yapılmaz, bu konudaki iddialar burjuva propagandanın yalanlarıdır. Sosyalizmde özgürlük alanı olabildiğince genişlediğinden giyim-kuşam meselesinin sorun edilmesi kimsenin aklının ucundan geçmeyecektir.

C- EMPERYALIZM

18- “SEP, emperyalizme karşı mücadele eder” diyorsunuz. Emperyalizmden ne anlaşılmalı?

Emperyalizm, sermaye düzenin ulaşmış olduğu en yüksek safhadır; kapitalizmin bir dünya sistemi haline gelmesini ifade eder. Yani devletler ve hükümetler, tekelleşerek azmanlaşan kapitalist grupların genel kontrolü altındadır. Sermayeler arasındaki rekabet artık ulus-devletlerin askeri güçlerinin çatışmaları şeklini alır. Ulusal devletler arasındaki ilişki eşitsizdir. Kapitalizmin eşitsiz ve birleşik gelişmesi, birkaç gelişmiş kapitalist devletin üretici kaynaklarının ve askeri alandaki güçlerinin sayesinde dünyanın geri kalanına hükmetmelerine izin verir. Dev tekeller sermaye ihracı yoluyla dünyanın dört bir yanındaki ulusal pazarları, yerel burjuvaziye ve devletleri tahakküm altına alırlar. Bunun askeri, jeopolitik ve diplomatik ayakları da örülmüştür. Örneğin NATO. Bu sayede yerel işçi sınıfının sömürsünden bu uluslararası tekeller de paylarını almış olurlar. Diğer taraftan bu uluslararası tekeller yerel burjuvazi ve devlet aygıtı ile işbirliği içerisinde.

Bu sömürü çarkı için en büyük tehlike işçi sınıfının uyanması ve devrimciler olduğundan hep beraber bu muhalefeti durdurmak için türlü işbirliklerini tüm dünyada kurmuşlardır. Faşist çetelerden kanlı saldırılara, askeri darbelerden etnik ve dinsel kışkırtmalara ve köktendinci cemaat ve yapılanmalara kadar bir sürü kirli tezgah emperyalizm tarafından örgütlenmiştir. Türkiye'nin tarihi bu gibi örneklerle doludur. Yerel sömürücülerle uluslararası partnerleri zaman zaman çıkar çatışmalarına düşebilirler. Böyle durumlarda yerel sömürücü asalaklar, milliyetçilik ve yabancı karşıtlığı üzerinden emekçi sınıfları yanlarına çekmek isteyeceklerdir. İşçi sınıfı bu sahtekarlığa asla prim veremez.

Sömürücünün yerlisi yabancı olmaz. Kaldı ki yerli ve yabancı sömürücüler aralarındaki kısmi problemleri çözecektir. Söz gelimi AKP'nin yeri geldiğinde anti-emperyalist pozlara büründüğünü biliyoruz. Bunda gerçekliğin kırıntısını dahi bulamayız. Bir kere AKP'yi iktidara taşıyan ABD'den başkası değildir. Örneğin İsrail ile laf dalaşına girerler ama İsrail ile ikili anlaşmaları da bir güzel uygularlar. Herhangi bir samimiyetten, tutarlılıktan ve sahicilikten söz edemeyiz. Anti-kapitalist olmadan, yani sömürü düzenine kökten karşı olmadan anti-emperyalist olunamaz. Tarih boyunca içeride tahakkümünü arttırmak isteyen yerel zorbalar ve asalaklar, anti-emperyalizm oyununu oynamıştır. Buna kanmak işçi sınıfı için büyük bir tuzaktır.

19- Emperyalizm dendiğinde esas olarak ABD'yi mi anlamalıyız?

Sadece ABD'yi değil. ABD hala emperyalist hiyerarşinin tepesinde bulunsa da Avrupa Birliği, Britanya, İsrail, Rusya ve Çin de büyük emperyalist güçlerdir. Yani sosyalistler ABD ve AB'ye karşı çıkarken Rusya ve Çin'in yanında yer alacak değildir. Anti-emperyalizm şu ya da bu devlete karşı diğerlerini tutmak değildir. Rusya ve Çin gibi emperyalist devletler, kendi ülkelerinde işçi sınıfının sömürsü ve baskılanması konusunda Batı'daki emperyalistlerden geride kalmazlar, çok daha ileri de gidebilirler. Bir yandan da az gelişmiş kapitalist ülke pazarlarının ele geçirilmesi için ABD ve ortaklarına karşı hegemonya mücadelesi sürdürürler. Yani ABD'ye karşı Çin ya da Rusya'yı ilerici gibi göstermek gericilikten başka bir şey değildir. Sınıf bilinçli emekçiler, demokrasi kılıfıyla AB'den ya da anti-emperyalizm kılıfıyla Çin-Rusya'dan medet ummazlar. Bu gibi aldatmacaları önümüze koyanların maskesini düşürmek gereklidir. İşçi sınıfının bağımsız devrimci siyasetinin örülmesi her şeyden önemlidir.

Halen emperyalizm piramidinin tepesinde ABD yer almaktadır ve Türkiye yönetici sınıfı ABD'nin küçük ortaklarından birisidir. AKP'nin sahte çıkışları bu gerçeği değiştirmez. Tam tersine bugün Türkiye alt-emperyalist bir güç olarak Kıbrıs'tan Suriye'ye, Libya'dan Irak'a ve hatta Somali'ye kadar geniş bir alanda asker bulundurmaktadır. Türkiye egemen sınıfı Kafkasya'dan Balkanlar'a uzanan bir coğrafyada askeri-ekonomik-siyasi nüfuzunu genişleten bir güçtür. Bu yüzden kendi egemen sınıfını karşısına alamayanlar asla anti-emperyalist olamazlar. Türkiye'nin de parçası olduğu NATO blokuna muhalefeti öncelik etmek devrimci bir görevdir. İncirlik Üssü, Kürecik Radarı ve benzerlerinin kapatılması bizler için birincil önceliklidir. Afganistan'ı, Irak'ı, Filistin'i, Libya'yı, Yemen'i, Suriye'yi ve daha sayılabilecek birçok yeri kan gölüne çeviren ABD emperyalizmidir. ABD'ye, AB'ye, İsrail'e karşı tavır almadan kendisini ilerici olarak gösterenler emekçilerin sırt çevirmesi gereken liberallerdir. Türkiye egemen sınıfı, Körfez şeyhleri, türlü türlü diktatörler ve her türden ABD işbirlikçileri emekçi sınıfın düşmanıdır.

20- SEP, Arap Baharı hakkında ne düşünüyor?

Emperyalizmin Ortadoğu'ya bekçi olarak diktiği diktatörlere karşı uzun yıllar boyunca alttan alta biriken öfkenin patlaması sonucu 2010-11'de Mısır ve Tunus'ta büyük toplumsal ayaklanmalar gerçekleşti. Emekçiler ve gençler, sömürüye ve baskıya karşı isyan bayrağını yükselttiler. Ama bu ülke halklarının örgütlü bir toplum olmaya hiç fırsatları olmamıştı. Bu yüzden eylemler kendiliğindenliğin ötesine geçemedi. Sosyalistler de harekete rehberlik edebilecek güçte değildiler. Neticede burjuvazi, her türden karşı devrimci ve emperyalist odak bu durumdan yararlandı. Kitleler ayaklanmıştı, ama değişim hangi yönde, hangi planla olacaktı? Bu soruya doğru cevabı verecek siyasal liderlikler olmayınca kendiliğinden halk hareketi bir yerde tıkanmak zorundaydı. Netice Mısır'ın başına Mübarek'in tıpkısı olan Sisi geldi. Küçük bir ülke olan Tunus'ta ise ayaklanmaya yol açan toplumsal sorunlar olduğu gibi duruyor. Libya ve Suriye'deki olaylarda ise inisiyatif başından itibaren emperyalizmin elindeydi ve bu ülkelerdeki süreç ABD yanlısı rejim değişiklikleri projesine dönüştü. Emperyalizmin finanse edip silahlandığı çete yapılanmaları, cihatçı şebekeler ve çeşitli devletlerin gizli servisleri bu iki ülkenin mahvına yol açtı. Bu yüzden SEP, emperyalizmin güdümünde gelişen hareketlere baştan mesafe koyar. Burada ayırım noktası hareketin talepleri, liderliği ile ülke içerisinde ve dışarısında hangi sınıflarla bağ kurduğudur.

Emekçiler ve gençlik sosyalist yapılarda örgütlenerek bir siyasal alternatif yükseltmedikçe Ortadoğu'nun gün yüzü görmesi mümkün olmayacaktır. Eli kanlı sömürücü diktatörler, fanatik köktendinciler ve kapitalist geleceksizlik arasına sıkışmış Ortadoğu gençliğinin tek alternatifi sosyalizmdir. SEP, Türkiye'deki sosyalist atılımın bütün bölgeye liderlik edeceğini düşünüyor. Bu yüzden partimizin gelişimi sadece Türkiye'de değil Ortadoğu'da bile sömürücülerin, despotların ve emperyalistlerin uykusunu kaçıracaktır.

21- Emperyalizmin Suriye'ye müdahalesini nasıl okumak gerekir?

Suriye'deki Esad iktidarı, ABD ve İsrail'e karşı İran'ın yanında yer aldığı için özel olarak hedef oldu. 2011'de başlayan Beşar Esad karşıtı sokak hareketi hızla emperyalist ajandanın uzantısına dönüştü; mezhepçi ve kıyıcı bir niteliğe büründü. Katar'ın, Suudi Arabistan'ın, AKP'nin güdümüne giren bir harekete “devrim” denmesi saçmalamakla eş değerdir. AKP iktidarı da Esad rejiminin hemen düşeceğini varsayarak İslamcı silahlı gruplara mümkün olan tüm desteği verdi ve böylelikle Suriye'nin kan gölüne dönüşmesinde birinci derecede sorumluluk sahibi oldu. Böyle yaparak bir yandan da ABD ve İsrail'in çıkarına en kirli işlere imzasını attı. Eğer bir halk örgütlü değilse emekçi sınıfların başına türlü türlü belalar gelir. Bunlardan birisi de burjuva diktatörlere karşı girişilen kendiliğinden yığınsal halk hareketlerinin yönsüz ve perspektifsiz kalmasıdır. Bu durum egemen sınıfların ve emperyalist güçlerin at oynatacağı uygun zeminlerin doğmasına neden olur.

Suriye'de Esad rejimine karşı başlayan halk hareketi bu örgütsüzlüğün bir sonucu olarak hızla mezhepçi bir rotaya savrulup emperyalist kuvvetlerin güdümüne girerek ilerici bir rol oynama potansiyellerini kaybetmiştir.

2024'te ikinci dalgası başlayan cihatçı kampanya bu defa başarılı oldu. ABD-İsrail-AKP cephesi Suriye'yi cihatçılara teslim etti. İsrail 7 Ekim 2023 saldırılarının ardından başlayan savaşlarda İsrail, temel karşıtı olan İran cephesini Lübnan ve Suriye'de yenilgiye uğrattı. Gazze'de soykırım yaşandı. Bu süreçte anti-emperyalist duruş ABD-İsrail ve işbirlikçi rejimlere karşı durmaktır. Kısacası Suriye'de Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkını göz ardı etmeden Suriye'nin emperyalist güçlerce yok edilmesine karşı çıkmak gerekir.

22- SEP'in Ortadoğu programı nedir? Filistin için ne düşünüyor?

SEP Ortadoğu'nun tek çıkış yolunun sosyalizm olduğunu savunur. Demokratik devrim, demokratik cumhuriyet, demokratik rejimler gibi beklentiler sadece Ortadoğu'da değil, az gelişmiş kapitalist ülkelerin tamamında hayalden başka bir şey değildir. Ortadoğu'daki yüz milyonlarca gencin iyi bir gelecek beklentisi sadece ve sadece sosyalizm tarafından karşılanabilir. Sadece sosyalizm geri kalmışlığın üstesinden gelip halkların kardeşliğini sağlayabilir, emperyalizmi defedip kalıcı barışı tesis edebilir. Bu yüzden partimiz Sosyalist Ortadoğu Federasyonu'nun kurulması gerektiğini savunuyor.

Bu, kesinlikle bir hayal değildir. 2022'de İran'da, 2019'da Irak ve Lübnan'da, 2013'te Türkiye'de, 2011'de Mısır ve Tunus'ta kapitalizmin sonuçlarına ve diktatörlere karşı halk isyanları yaşanmıştır. Bu isyanların başarısız olmasının sebebi sosyalist güçlerin zayıflığıdır. Eğer sosyalistler, emekçi halk ve gençlikle güçlü bağlar kurabilirse perspektif ve liderlik kazanan halk hareketleri muazzam bir atılım sağlayacaktır. Bu da yeni bir devrimci kuşak, devrimci ilhamlar ve atılımlar anlamına gelecektir. Devrimci yükseliş farklı ülkelerde birleşik bir karakter kazanmakta gecikmeyecektir. Ancak bu şekilde emperyalizm, işbirlikçileri ve her türlü despot yenilgiye uğrayacaktır. Ancak bu şekilde etnik, dinsel, mezhepsel boğazlaşmalar bitecek; halklar eşit ve kardeş olacak, ezilen uluslar özgürleşecektir.

Türkiye'de sosyalistlerin Filistin ile dayanışma geleneği çok eskilere gider. SEP olarak bizler de Türkiye devrimci geleneğinin devamcıları olarak mazlum Filistin halkının yanındayız. Emperyalizmin Ortadoğu'daki en büyük saldırı üssü olan İsrail'in varlığını tanımıyoruz. İsrail ile sıkı işbirliği içerisinde olan Suudi Arabistan gibi kukla dikta rejimler, Ortadoğu halklarının baş düşmanıdır. Diğer taraftan Filistin halkının acılarını istismar edip ardından İsrail ile perde gerisinde iş kotaran AKP iktidarının ikiyüzlülüğünü emekçilerin iyi kavraması gerekir. Filistin halkı bu tarz numaracı burjuva politikacılardan çok çekmiştir. Filistin'in kurtuluşu, ancak bölgesel çapta anti emperyalist,anti-kapitalist

mücadelenin yükselmesi ile mümkün olacaktır.

SEP, anti-Siyonist bir partidir. Diğer taraftan SEP, enternasyonalist bir parti olarak Yahudi karşıtlığı ile mücadele eder. Emperyalizm, Ortadoğu'da medeniyetler çatışmasını örgütleyerek emekçilerin ve gençliğin enerjisini sistem karşıtı kanallar yerine etnik ve mezhepsel nefrete yönlendirmeyi başarmıştır. Bunun neticesi de bitmek tükenmek bilmeyen iç savaşlardır. Bu savaşlar emperyalizmin bölgede istediği gibi at oynatmasını mümkün kılmaktadır.

Emperyalist kapitalizm IŞİD gibi cani yapılanmaların ortaya çıkmasına ön ayak olmuştur. Ortadoğu'da emekçiler ve gençler etnik-dinsel-mezhepsel nefret yerine enternasyonalizmin bayrağını yükseltmelidirler. Medeniyetler-kültürler-kimlikler çatışmasına hizmet eden her türlü akım ve fikir, emperyalist gericiliği beslemektedir.

23- SEP Hamas'a, Hamas'ın öncülük ettiği 7 Ekim saldırılarına ve İran'ın hedefe konmasına nasıl bakıyor?

1980'lerden itibaren dünya genelinde sosyalist örgütlenmeler gerilemeler yaşadı. SSCB'nin yıkılmasının ardından da Ortadoğu'da sol iyice güç kaybetti. Aynı şekilde bu dönemde laik Arap milliyetçiliği de hem tıkanıp hem de bağrındaki çelişkilerle yozlaşarak kitleler tarafından terk edildi. Bütün bu gelişmeler Filistin ulusal hareketi açısından da sonuçlar doğurdu. FHKC gibi sol örgütler ve El Fetih gibi laik Arap milliyetçiliğinin taşıyıcıları zayıflarken Hamas gibi İslamcı örgütler öne çıktılar. İran'da 1979 sonrası yaşanan dönüşüm, Hizbullah ve Hamas gibi örgütlerin ulusal kurtuluş hareketlerinin başına geçmesinde etkili oldu. Diğer taraftan Partimiz, Filistinli solcu güçlerle ilişki kurmakta ve onlarla bağlarını güçlendirmektedir.

Hamas özelinde konuşursak İsrail'in Hamas'ın yükselişini desteklediğini görüyoruz. Bunun bir dizi sebebi var. İlki Filistin ulusal hareketinin bölünmesiyle alakalı. Böl ve zayıflat taktiği Filistin'de oldukça işe yaradı. İkincisi İslamcı bir örgütün Filistin direnişinin başına geçmesi, dünya genelinde Filistin'e verilecek dayanışma konusunda kafaları karıştırdı. Siyonistler Filistin direnişine “fanatik dinci teröristler” algısını yapıştırmak istediler. Ayrıca Hamas'ın gerçekleştirdiği saldırılar, Filistin ile herhangi bir uzlaşma istemeyen (iki devletli çözüm vb.) ve Filistin'i tümden yok etmek için “sürekli savaşa” ihtiyaç duyan İsrail'deki aşırı sağcı yönetim açısından kullanışlıydı. Nitekim 7 Ekim saldırılarının da İsrail ve aşırı sağcı Netanyahu hükümetinin total savaş planı için bir fırsata dönüştüğünü görüyoruz.

Diğer taraftan 7 Ekim saldırılarında sivil halka uygulanan şiddetin sorumluluğunun İsrail'in omuzlarında olduğunu sürekli belirttik. Yüz yıldır Filistinli sivillere cehennemi yaşatan İsrail sivil öldürme geleneğinin açık ara taşıyıcısıdır ve bu açıdan 7 Ekim'deki şiddetin sorumlusu İsrail'dir.

7 Ekim sonrası süreçte İsrail ve ABD İran'ı hedef alıyor. Partimiz SEP İran'daki Molla rejimine şiddetle karşıt olsa da İran'da değişikliğin İran işçileri, gençleri, kadınları ve ezilen halkları tarafından planlanması ve örgütlenmesi gerektiğini savunur. Partimiz ABD ve İsrail öncülüğünde İran'a açılacak savaşa karşı mücadele edecektir.

D- SOSYALİZM

24- İdeolojiler öldü mi?

“İdeolojiler öldü” iddiasının kendisi ideolojik bir söylemdir ve bu haliyle kendi kendisini yanlışlamaktadır. Bunu dillendirenler kapitalistlerin çıkarlarına hizmet ediyor. Sermayenin sözcüleri gerine gerine bu boş lafi geveleyip duruyorlar. Nasıl olsa hâkim olan kapitalistlerdir, düzen onların düzenidir. Bu düzenin değişmesi gerektiğini sistematik bir şekilde anlatmak ise onlara göre “ideolojiktir”.

Onlar istiyorlar ki sömürü düzeni sorgusuz sualsiz kabul edilsin, kimse itiraz etmesin, değiştirmeye hele hiç kalkışmasın. Yani “ideolojiler öldü” safatasının kendisi emekçilerin bozuk düzeni değiştirmeyi düşünmesini engellemek için kullanılan ideolojik bir söylemdir. Temelde emekçilerin ve ezilenlerin haklarını savunan ideolojiler vardır, bir de kapitalizmin devamını savunan ve ezenlerden yana olan ideolojiler vardır. İdeolojisizlik diye bir şey yoktur. Ama apolitiklik diye bir şey vardır. Tam da sömürücülerin emekçilerden ve gençlikten istedikleri şey budur: apolitik olmalarıdır. Fazla sorgulamasınlar, itiraz etmesinler, hele hele harekete hiç geçmesinler.

Yani bir tarafta sömürücüler sınıfı diğer tarafta ise emekçiler vardır. Kapitalistler ve her türden toplumsal parazit, emekçilerin bu bilince ulaşmasını engellemek için, milliyetçiliği şişirmek, dinsel-mezhepsel ayrışmaları kışkırtmak gibi taktiklere başvururlar. Taktikten de öte her türlü provokasyonu gerçekleştirirler. Böylelikle emekçileri bölerler, gerçek sorunları gözden uzak tutup düzenlerini sürdürmeyi planlarlar.

25- SEP, neden sosyalizmi savunuyor?

Çürüyen kapitalizm karşısında insanlığın yegâne seçeneği sosyalizmdir. Başka bir seçenek bulunmuyor. İnsancıl bir kapitalizm mümkün değildir. Kapitalizm sadece Türkiye’de değil tüm dünyada sömürü ve savaşlar yarattı; yaratmaya da devam ediyor. Emekçilere düşen bir ömür boyu çalışarak patronları zengin etmek. Ömür törpüsü olan sömürü süreci; işsizlik dönemlerini, yoksulluğu, insan olarak yıpranmamızı ve alçalmamızı, kültürel ve sosyal mahrumiyeti beraberinde getiriyor. Kapitalist sistem milliyetçi, dinci, ırkçı, mezhepçi, cinsiyetçi ve ayrımcı fikirlerle emekçileri bölüyor ve sanal düşmanlar yaratıyor.

Halklar arasında sürekli nefret tohumları eken emperyalist-kapitalizm, etnik ve dinsel boğazlaşmaları kışkırtıyor, savaşlar ve iç savaşlar çıkartıyor, askeri darbeler örgütlüyor, işbirlikçi diktatörleri emekçilerin başına bela ediyor. Refah, kültür, sanat, huzur, kalıcı barış, kardeşlik, eşitlik ve yaratıcılık içerisinde doğal yaşamla uyumlu bir hayat süreceğimize bizlere cehennemi yaşatan kapitalizmdir. Sosyalizm, işte insanlığın kurtuluşunun sağlanacağı; eşitlik, özgürlük ve adaletin tesis edileceği sınıfsız, sömürsüz, sınırsız bambaşka bir sistemdir. Bu düzen için önce işçi sınıfı iktidara gelmelidir. Yani modern toplumların can damarları olan büyük ekonomik komplekslerin kontrolü bir avuç kapitalistin elinden alınmalı ve emekçilerin kolektif kontrolüne geçmelidir. Yani üretkenler yöneten olmalıdır.

Yeni bir yaşam bu ekonomik temel üzerinden filizlenecektir. Vahşi piyasa ekonomisi tarih olmalıdır. Ekonomik kaynaklar emekçiler tarafından yönetilmeli, eşit bir şekilde halk için kullanılmalıdır. Böyle bir yönetimde paranın saltanatı son bulacaktır.

26- Kapitalizmin alternatifi sosyalizmi nasıl tarif edersiniz?

Sosyalizmi kapitalizmin tam tersi bir toplum olarak düşünmek gerekir. En başta bizleri sömüren ve baskılayan kapitalistlerden ve burjuva baskı aygıtından kurtulmamız şart. İstikametimiz sınıfsız ve sömürsüz bir toplumdur. İşçi ve patron ayrımı kalmayacaktır. Patronlar da yetenekleri doğrultusunda bir işe sahip olacak ve eşit bir yurttaş olarak tıpkı herkes gibi çalışacaktır. Yani nüfusun %1'i çıkarına toplumun geri kalanının kapitalizmin çarkları arasında ezilmesi, limon gibi sıkılması dönemi geride kalacaktır. Bütün dünyadaki sistem bu mekanizma üzerine kuruludur. Sosyalizm, buna son verecektir. Üretim araçları, fabrikalar, tarlalar, limanlar, bankalar, havaalanları, büyük ve değerli araziler, gökdelenler; emekçilerden çalınanlarla yapılmış bütün servet toplumun ortak malı haline getirilecektir.

Emekçiler, çalışma yaşamında şekillenen öz yönetim organlarıyla söz, yetki ve kararda belirleyici olacak, kapitalizmin göstermelik demokrasisi çoktan aşılmış olacaktır. Sömürü ortadan kalkacaktır, sömürüyle

birlikte kapitalist sömürücü azınlık da artık yoktur, açgözlülüğü kıskırtan kar hırsı uğruna bütün insanlığı ayaklar altına alan piyasa ekonomisi ve paranın saltanatı son bulacaktır. Sömürünün sonlanması ile özgürlüğün maddi şartları bu şekilde oluşturulacaktır. Toplumun çalışarak yaratacağı değerler, küçük bir azınlığın serveti, lüksü ve kapitalist israf için değil, toplumunun kullanımı için sarf edilecektir. Böylelikle temel ihtiyaçların karşılanması gibi bir problem tarihten silineceği gibi bütün yurttaşların kendilerini bilimde, sanatta, kültürde gerçekleştirebilecekleri zaman ve imkan yaratılmış olacaktır. Bu yeni toplumda herkesin işi ve güvenli bir geleceği garanti altındadır. Çalışma saatleri 6'ya ve zamanla daha kısa bir süreye düşürülecektir. Nitelikli bir eğitim alan, çok yönlü yurttaşlar olarak yetişen yeni nesiller farklı birçok yeteneğin ve ilgi alanının sahibi olarak toplumsal yaşama katkılarını sunacaklar ve boş zamanlarını istedikleri gibi değerlendirebilecekler. Böylelikle insanlık gerçekten uygar bir aşamaya geçmiş olacak.

27- Sosyalist bir düzene geçilmesi ne kadar gerçekçi?

Bir kere sosyalist bir düzen derken ilk adım olarak işçi sınıfının iktidarından bahsetmemiz gerekiyor. Kapitalist düzen burjuva mekanizmalarıyla birlikte yıkılmalı, emekçilerin alın teriyle yaratılanlar emekçilerin yönetiminde emekçilerin ortak malı olmalıdır. Toplumsal eşitliğin temeli budur. Bu bir devrimdir, sosyalist devrimden anlaşılması gereken de budur. Emperyalist kapitalistler, sömürü düzenlerinin yıkılışını engellemek için ellerinden geleni yapacaklarından emekçilerin bu çetin mücadeleyi örgütleyebilecek donanımda olması gerekir. Bu donanım; örgütlülüğü, siyasal eğitimi, kararlılığı ve çalışkanlığı kapsar. SEP, bu süreci hazırlamak için vardır.

Sosyalizm hedefinin çok zorlu olduğu tartışmasız ortadadır. Ne var ki bu zorluk, devrim hedefinin gerçekçi olmadığı anlamına gelmez. İşçilerle patronlar arasındaki varoluşsal çelişkiler, her daim devrim olasılığını gündemde tutar, çünkü çok büyük çoğunluk olan emekçilerin patron sömürsünden kurtulmak olan temel çıkarı hiçbir zaman ortadan kalkmaz. Aynı zamanda kapitalist sistem krizsiz ve bunalımsız var olamaz.

İşçilerin bugünkü politik durumları ne olursa olsun, işçiler isteseler de istemeseler de şartlar olgunlaştığında patrona karşı harekete geçmek durumunda kalırlar. O haliyle emekçi sınıflarda sosyalizme doğru maddi bir eğilim vardır. Bu eğilimin ete kemiğe bürünmesi sınıf mücadelesi ile olur. SEP, bu mücadeleyi yükseltmek için vardır.

28- Türkiye’de sosyalizmin önündeki temel engeller nelerdir?

Türkiye’de sosyalizmin önündeki engellerin başında emekçi sınıfların örgütsüzlüğü geliyor. 12 Eylül’de aldığı ağır yenilgiden sonra işçi sınıfının mücadeleci örgütlenmeleri büyük ölçüde dağıldı. Halen emekçilerin çok büyük bir bölümü örgütsüzdür. Özel sektörde emekçilerin sadece %7’si sendikalıdır ve bu %7’lik dilimdeki işçilerin de üçte biri toplu sözleşme kapsamında değildir. Kamuda çalışan emekçilerin sendikalılık oranı daha yüksek olsa da kamu emekçileri sendikalarının grevli toplu sözleşme hakları yoktur.

Mevcut sendikaların çok büyük bir kısmı devlet ve işveren güdümlü sarı sendikalardır. Sistem emekçilerin savunmasızlığını sürdürmek için daha mücadeleci sendikaların önünü kesmektedir. Mevcut sendika ağlarının/mafyalalarının alternatifi olacak, yeni kurulan ama büyüyebilecek sendikaların önü işkolu barajları ve diğer sendikal yasaklar tarafından kesilmektedir. Sistem ayrıca sendikalardaki yolsuzluklara göz yummakta, çeteleşmeyi ve çürümeyi teşvik etmekte ve işçilerin sendikal savunma olanaklarını ortadan kaldırmaktadır. Devrimci hareket ya sendika tabanlarındaki muhalif dinamikleri güçlendirerek ya da alternatif sendikalar kurup engelleri aşarak bu ablukayı kırmak zorundadır.

Gençliğin sosyalizme kaymasının önündeki engellerin başında ise faşist terör gelmektedir. Üniversitelerde ve liselerde gençliğin protesto, örgütlenme ve muhalif olma hakkı ülkücü çeteler tarafından engellenmektedir. Sistem bu organize çetelere adeta suç işleme özgürlüğü sunmaktadır. Bu yüzden faşist teröre karşı kitlesel direnç noktalarının oluşturulması, gençliğin özgüven kazanması ve gençlik muhalefetinin gelişmesi için belirleyicidir.

Türkiye’deki bozuk düzen, gerek işçi/sendika alanında gerekse de üniversite/gençlik alanında çete/mafya ilişkilerine bel bağlamaktadır. Bunun dışında sosyalist hareketler, sürekli olarak “terör” yaftasına maruz bırakılmakta, milliyetçi kışkırtmalar tarafından hedef gösterilmekte ve polisiye yöntemlerle hukuk ayaklar altına alınarak baskılanmaktadır. Öte yandan sınıf mücadelesinin

meşruluğu bu baskıları zayıflatacak ve kitleselleşmenin çıkış noktası olacaktır. Bu noktada Türkiye’de sosyalizm mücadelesinin zayıf kalmasındaki bir diğer önemli unsurda sosyalist hareketin kendi zaafıdır. Geçmişteki ideolojik ve örgütsel yenilgilerle hesaplaşmanın yapılmamış olması Türkiye sosyalist hareketinin öteden beri var olan sorunlarını günümüze taşımıştır. Türkiye sosyalist solunun çok büyük bir kısmı sınıf perspektifinden kopmuş post-modern kimlik/kültür solculuğuna veya ulusalcılığa yönelmiştir. Geçmişten gelen dar grupçu alışkanlıklar yüzünden sol hareketler arasında ittifaklar zayıftır ya da sadece parlamenter esaslar üzerinden şekillenmektedir. Sınıf mücadelesi sahasında ortak bir mücadele hattı oluşturulamamaktadır. Bunun sonucu olarak halkın günlük sorunlarına hitap eden bir sosyalist politika üretilmemekte, sosyalizmin kitlelerle bağ kurması mümkün olmamaktadır. Sosyalist sol bu parçalı halinde maceracılıkla pasifizm arasında bağımsız sınıf siyasetinden uzak bir şekilde salınmaktadır. Bu nedenlerle sosyalist solun kabuk değişimi yaşayarak daha sınıfçı, enternasyonalist, enerjik ve dayanışmacı bir hüviyete bürünmesi olmazsa olmazdır. SEP bu dönüşümün motor gücü olacaktır.

29- İşçi sınıfı diye bir şey kaldı mı?

Şayet işçi sınıfı kalmadıysa bütün yaşamı 365 gün var edip hayatın devamını sağlayanlar kim? “İşçi sınıfı kalmadı” iddiası boş laftan ibaret. Bu saçmalığın arkasında ise kapitalizmin asla yıkılamayacağını ima eden bilinçli bir çarpıtma yatıyor. İşin aslına gelince... İşçi sınıfı herhangi bir üretim aracına sahip olmadığı için yaşamını sürdürmek için patronlara emek gücünü satmak zorunda olan ve bu emek sürecinde patronlar namına diğer emekçiler üzerinde otorite sahibi olmayanlardan oluşur. İşçi sınıfının tanımı bu şekilde üretim araçlarına göre konumu ve üretim sürecindeki ilişkiler etrafında nesnel bir şekilde tarif edilmelidir. Bu açıdan bakıldığında tüm dünyada işçi sınıfı, ölmek şöyle dursun, sayıca ve oransal olarak giderek büyümektedir. Köyden kente göçle beraber Türkiye’de on milyonlarca insan proleterleşmiştir.

Toplumdaki oranları giderek azalan esnaflar da proleterleşen diğer bir gruptur. Ayrıca geleneksel orta sınıf meslek grupları olan avukatlık, mimarlık, muhasebecilik vb. meslekler de giderek daha yoğun biçimde şirketlerin alt düzey çalışanlarına dönüşerek orta sınıf niteliğini kaybetmekte ve proleterleşmektedir. Burada kritik nokta işçi sınıfının sadece kas gücüyle çalışan fabrika ya da maden işçilerinden ibaretmiş gibi gösterilmesi uyanıklığıdır. Böylelikle güya sadece sanayiden ibaret olan işçiler toplumda azınlık durumuna düşmüştür. Oysa beyaz yakalı emekçiler de işçi sınıfının birer parçasıdır.

Bir maden işçisi ne kadar proleterse bir hemşire, tezgahtar, bankadaki ofis çalışanı da o kadar proleterdir. Gerçekte Karl Marks’ın bahsettiği proleterleşme süreci devam etmektedir. Tüm dünyada bu süreç halen daha sürmekte. Halen Çin, Hindistan ve birçok geç kapitalistleşen ülkede yüz milyonlar emek ordularına katılmaya devam ediyor. Türkiye’de de işçi sınıfı ailelerinin oranı toplama göre %80 seviyelerine ulaşmıştır. Ayrıca orta sınıf olan esnaflar ve kendi toprağında üretim yapmaya çalışan çiftçi emekçilerin de durumu hiç iyi değildir. Bu kesim de bizlerin toplumsal devrimine katılacaktır.

30- İnsan doğası sosyalizme ve paylaşımcılığa engel değil mi?

Sömürüye, açgözlülüğe, büyük eşitsizliklere ve gelecek kaygısına, savaflara ve yabancılaşmaya dayanan kapitalist sistemde insanların bencilliğe meyletmeleri gayet normaldir; bu, sistemin bir getirisidir. Sistem

değişirse bu durum da değişecektir. Sömürünün olmadığı bir dünyada insanlar bambaşka özellikler gösterecektir. Bunun anlamı sabit ve standart bir insan doğasının olmadığıdır. Yine de vahşi kapitalizmin egemenliğine ve insanlara bebeklikten beri aşılana bencillik öğretisine rağmen çevremizde başkaları için fedakarlık yapan, yardımlaşma ve dayanışma gösteren nice insan vardır. Toplum katında bencillik tasvip edilmeyen bir niteliktir. Bencil insanlara iyi gözle bakılmaz, onlar saygınlık uyandırmazlar.

İnsan doğasını tarih dışı, tek yanlı ve değişmez biçimde bencil olarak göstermek ve sosyalizmin bu nedenle uygulanamaz olduğunu iddia etmek, burjuva propagandasından başka bir şey değildir. İnsanlık var olduğundan beri hep sömürüye dayalı toplumlarda yaşamadı. İlkel ve eşitlikçi toplumlardan günümüze insanlığın getirdiği dostluk, dayanışma, iyilik, paylaşım, barış, kardeşlik, dürüstlük ve yardımlaşma gibi fikirler bugün hala ayaktadır. Bu değerler kapitalizmle asla bağdaşmaz. Ve bu değerlerin hayattaki karşılığı da sosyalizmdir.

Kar hırsının, rekabetin ve serbest piyasanın ortadan kalktığı bir toplumda insani değerler de değişecektir. Boş zamanın artmasına bilimsel eğitimin atılımı eşlik edecek ve bu temelde ilerleyecek sürekli bir kültürel dönüşümle sınıflı toplumun ürünü olan egoizmin kökü daha hızlı kazınacaktır.

31- Sosyalizmde mülkiyet yasaklanacak mı?

Egemen sınıflar, sosyalizm düşüncesini gözden düşürmek için olmadık çarpıtmalara başvururlar. Bunlardan biri de “düşünün böyle bir rejimde kendinize ait başınızı sokacağınız bir eviniz bile olmayacak, kişisel hiçbir şeyiniz olmayacak” şeklindedir. Ya da “sosyalizm insanları tek tipleştirir”, “zorla belirli bir kalıba sokar” türünden yalanlar ortaya atılır. Sosyalistler, işçi iktidarında üretim araçlarının kolektifleştirilmesini savunur, buradaki özel mülkiyete karşıdır. Yani SEP fabrikalar, büyük tarım alanları, bankalar, limanlar, madenler, enerji santralleri gibi üretim araçlarında kolektif mülkiyetten yanadır. Bunların kontrolünün kimde olduğu ve üretimin nasıl örgütlendiği bütün hayatı belirler.

Kapitalizmde toplumsal olarak yaratılan zenginlik, kapitalistlerin malıdır. Emekçiler de tüm yaşamları boyunca kıt kanaat bir şekilde yaşarlar ve kapitalistlerin servetlerine servet katan sömürü sürecinde her geçen gün daha da tükenirler. Sosyalizmde ise üretim araçları özel mülkiyetin konusu olmayacaktır ve herkesin faydasını sağlayacak şekilde emekçiler tarafından kullanılarak üretim örgütlenecektir. Tüketim malları ise sayıca boldur, çeşitlidir ve bunlara erişimde herhangi bir zorluk ve kıtlık yaşanmaz. Örneğin, sosyalist bir yönetimde kimsenin emlak baronu olma hakkı olmayacaktır, çünkü bu durumda konutlar üretim aracı konumundadır. Böyle bir özel mülkiyete izin verilemez. Ama tüm emekçilerin şimdiki gibi apartman bloklarında dört duvara hapsolmediği doğayla barışık güzel bahçeli evleri olacaktır. Sosyalizmde şehirleşme bambaşka bir içerik kazanacaktır. Çalışma saatlerinin kısalması, ücretli köleliğin bitmesi, üretenlerin yönetenler konumuna yükselmesi tüm emekçiler için yeniden doğuş anlamına gelecektir.

32- Sovyetler Birliği'nin yıkılması sosyalizmin başarısızlığına işaret etmiyor mu?

Sosyalizmi gözden düşürmek için burjuvazinin kullandığı bu en etkili argümanı net biçimde çürütemezsek sosyalizm güncellik kazanamaz. Sovyetler Birliği tarihini inceleyen birisi, 1991'de dağılan rejimin sosyalizmle bağının çoktan kopmuş olduğunu görür, hem de her açıdan. Bu kopuşu anlamak için her zamanki gibi sınıf mücadelesi perspektifine ihtiyacımız var. 1920'lerin ikinci yarısı ve sonrasında Stalin'in liderliğindeki ayrıcalıklı bürokratik bir kesim, işçiler ve köylüler aleyhine mutlak iktidarlarını kurumsallaştırmakla kalmadı, 1917'de Ekim Devrimi'ne imza atan Bolşevik kadronun toplu katliamını gerçekleştirdi. Bu kanlı karşı devrim sürecinden itibaren SSCB'nin milliyetçi Rus devlet geleneğinin bir taşıyıcısı olduğunu görürüz. Bugün Putin neyse Stalin'ler, Brejnev'ler de aynı hamurdandır. Ekim Devrimi'ni yapanlar ise bambaşka...

1930'lara geldiğinde SSCB'de devrim ve sosyalizm prensipleri çoktan geride bırakılmış; devrimin kazanımları olan toplumsal eşitlik, özyönetim, işçi hakları, kadın hakları, azınlık hakları yok edilmiştir. Dahası SSCB dünyadaki devrimci süreçlere kasıtlı biçimde zararlar vermiştir. Kapitalizm de esas olarak bu sayede ayakta kalabilmiştir. Özcesi Sovyetler'de çok büyük bir kopuş olmuştur. Peki neden? Bu, sosyalizmin başarısızlığı değil midir? Değildir, çünkü Sovyetler'de sosyalizmin çökmesi ve karşı devrimin zafer kazanması emperyalist müdahalenin sonucu mümkün olmuştur. Emperyalistler işçi iktidarını boğmak için yabancı emperyalist işgal orduları, Sovyetler Birliği'ne karşı on milyon kişinin öldüğü korkunç bir savaş örgütlediler. Bu savaşları Bolşevikler kazandı, ama o kadar ağır bedeller ödendi ki savaşın sonunda işçi sınıfı adeta yok olmuştu ve neticede işçi iktidarı içeriden çöktü. İşte yeni elitler olan Stalinist bürokrasi bu özel tarihsel koşulların ürünüdür. Stalinizmin sonuçları da sosyalizmi bağlamaz, çünkü celladın suçlarından ötürü kurban suçlanamaz! Neticede emekçiler tarihteki bu ilk ve tek işçi iktidarı deneyimini, başarısını ve yenilginin nedenlerini iyi bilmelidir. Sınıf düşmanlarımızın Sovyetler Birliği üzerindeki yüzeysel suçlamalarına karşı gerçekleri ortaya sermek büyük önem taşıyor.

E- NEDEN SEP?

33- Türkiye’de sosyalistler nerede hata yaptı?

Türkiye açısından dönüm noktası olan tarih her anlamda 12 Eylül 1980’dir. Sosyalist sol, bu tarihten önce çok örgütlü ve toplumsallaşmış bir güçtü. Ama ne yazık ki 12 Eylül cuntası sosyalizme ve işçi hareketine çok yıkıcı bir darbe vurdu. Bu darbe engellenemediği gibi darbeye karşı anlamlı bir direniş sergilenemediği için yenilgi hezimete dönüştü. Ama şöyle bir nokta daha var: 12 Eylül darbesinde sınıfta kalan sosyalist sol, siyasal çalışmaların önünün açıldığı 1980’lerin sonlarından itibaren bir toparlanma yaratmayı da başaramadı. 1990’lı yılların bereketli mücadele süreci değerlendirilemedi. Sosyalist sol 2000’li yıllara örgütsel açıdan gerilemiş, kitlelerle bağları zayıflamış ve ideolojik olarak sağa savrulmuş olarak girdi. 1991’de sosyalist solun ana referans kaynakları olan SSCB, Arnavutluk gibi rejimler çözüldü, Çin serbest piyasaya adapte oldu. Üstelik bu rejimlerin emekçiler ve gençler tarafından savunulmaması tam tersine sokakta rejimi yıkmak için harekete geçmeleri ideolojik yenilginin boyutlarını artırdı.

Liberalizme kayışı engellemek için Stalinizmle hesaplaşmak zaruriydi. SSCB’nin çözüldüğü yıllarda ideolojik bir sıçrama yapmak gerekiyordu. Sosyalist kanattaki geleneksel yapılar son derece muhafazakardı. Olmazsa olmaz dönüşümler gerçekleştirilemedi. Eski yanlışlarda ısrarcı olundu. Türkiye’de sosyalist sol kendi yerel ve uluslararası tarihi ile hesaplaşamadı. Hayatı açıklamadan, eleştirel yöntemi kullanmadan devrimci olunamaz. Sosyalist solun ana bileşenleri ne yazık ki gerekli sıçramaları yapacak niteliksel donanımda olmaktan çok uzaktı. Bölünmeler, sekter kavgalar, en kötü dar grupçuluk örnekleri, sınıf mücadelesi ve sosyalist devrim hedefinden uzak strateji, taktikler ve nihayetinde liberalizme kayışlarla bugünlere geldik.

İşçi hareketinin, kamu emekçileri hareketinin, öğrenci hareketinin ve varoşlar mücadelesinin oldukça etkili olduğu 1990’lar boyunca sosyalist sol, kendisini kitlelere bir alternatif olarak gösterebilecek sosyalist bir parti örgütleyebilirdi. Bunun koşulları mevcuttu. Ama bu fırsat maalesef kaçırıldı. Böylelikle meydan tamamen AKP’ye kaldı. Partimiz SEP’in inşa edilmesi eski kuşak sosyalistlerin başarısızlığının getirdiği bir zaruretti. SEP, bir gereklilik olan sosyalist soldaki kabuk değişiminin adresi olacaktır.

34- SEP, “sömürü düzenini yıkacağız” diyor. Bu nasıl mümkün olacak?

Bu uzun soluklu bir mücadele. Kimseye kestirme yoldan zaferler vaat etmiyoruz. Sömürü düzenini yıkabilmemiz için ilk olarak emekçilerin bilinç ve eylem kapasitesinde bir yükseliş trendinin başlaması gerekir. Geleceksizliğe mahkûm durumdaki gençliğin böyle bir yükselişin peşinden gitmesi ve devrimci kadroların yetişmesi eşyanın tabiatı gereğidir. Hatta ezilen ve sömürülen tüm kesimler bu yükselişe katıldığında gerçek bir toplumsal uyanışın müjdeleneceğini söyleyebiliriz.

Umutsuzluk sarmalı bir kez kırıldığında tüm emekçilere özgüven gelecektir. Farklı inanç, mezhep, köken ve kültürden emekçilerin birliği bu mücadele içerisinde gerçek bir güç oluşturacaktır. Emekçileri bölerek, etnik düşmanlığı ve mezhepsel ayrılıkları körükleyerek kendi çıkar düzenlerini sürdüren başta AKP olmak üzere tüm sömürücüler bu durumda perişan olacaktır.

İşçiler-emekçiler, hayatı var edenler olarak inanılmaz bir güce sahibiz. Sadece çöp toplayan temizlik işçileri bile belirli bir süre grev yapsa hayat durma noktasına gelecektir. Düşünün sistemin can damarlarını işleten bütün emekçiler genel grev hareketiyle hayatı durdursalar kapitalistler nasıl da kaçacak yer ararlar. Birleşen, örgütlenen ve bilinçlenen bir halkın önünde hiçbir kuvvet duramayacaktır. SEP bu mücadeleyi hızlandırmak, büyütmek ve emekçi kitlelere önderlik etmek için kurulmuştur.

35- SEP m¼cadelenin ivmelenmesi konusunda ne d¼ş¼n¼yor? Bu konudaki genel karamsarlığa SEP'in yaklaşımı nedir?

Çokları m¼cadelenin yeniden y¼kseleceęi konusunda karamsar. Tarih bilincine sahip olanlar ise anlık durumu t¼m geleceğe yayacak şekilde genellemenin iyi bir fikir olmadığını bilirler. SEP olarak biz karamsar değiliz. Bir kere işçiler m¼cadele etmiyor değil. Onca elverişsiz koşula karşın işçiler farklı farklı şehir ve sekt¼rlerde harekete geçerek grev, eylem ve örg¼tlenmelere girişiyorlar.

AKP iktidarı uzunca bir s¼redir iktidarda olmasına rağmen bu topluma giydirmek istediği deli g¼mleęini giydiremediyse ¼lkede var olan toplumsal direnç nedeniyle bunu yapamadı. Emekçiler dışında gençler, kadınlar, ezilenler t¼m baskılara rağmen m¼cadele sahasında yerleri alıyorlar. Sorun, bu m¼cadeleleri ¼lkenin baş gündem maddesi haline getirecek sosyalist partilerin olmayışıdır. Yani emek ve özg¼rl¼k m¼cadelesi var, ama bu m¼cadelenin siyasi alanda sahibi yoktur. B¼yle olunca mevcut m¼cadelelerin işçilerin geri kalanını ve t¼m toplumu etkileme kapasitesi zayıf kalmaktadır. Bunun başka bir yansıması da m¼cadeleye katılan işçilerin örg¼tlenme ve siyasi radikalleşme açısından da potansiyelinin çok altında kalmasıdır. Eğer emek m¼cadelelerinin sesi olan ve bu m¼cadelelerde rehberlik yapabilen bir sosyalist parti olsaydı, bu eylemlere katılanlarla sosyalist fikirler arasında doğrudan bağlar kurulur, işçi sınıfının önc¼ tabakası bu eylemler boyunca şekillenmiş olurdu. Sadece bu da değil, işçi m¼cadeleleri toplumun t¼m¼nde geniş bir yankı yaratırdı. Eylemler, işçiler, sosyalist parti ve toplumun geri kalanı arasında pozitif bir etkileşim s¼reci başlardı. Zaten halkın genelinde, buna AKP'ye oy verenler dahil, s¼m¼r¼n¼n vahşiliği karşısında bir bunalma ve veryansın etme hali var. Emek m¼cadeleleri b¼yle bir ortamda t¼m ¼lkeyi etkilemeye başlayacaktır ve toplumu ayrıştıran sektor b¼l¼nmeler bu şekilde aşılacaktır. SEP, enerjisi, b¼y¼yen m¼cadeleci kadrosuyla emek m¼cadelelerinin sesi ve g¼c¼ olmaya taliptir.

36- SEP, ekonomik mücadele alanına mı yoğunlaşacak? Politik mücadeleyi ve ezilen kimlikler mücadelesini nereye koyacaksınız?

İşçi sınıfının ekonomik mücadeleleri ile politik alan arasında hiçbir zaman bir Çin Seddi olmamıştır. Günümüz Türkiye’inde bu gerçek daha bariz bir durumdadır. Çünkü emekçilerin hayat şartlarının iyileşmesi için mücadele etmesi demek AKP’den kopuşun başlaması demektir. Sadece bu da değil: ekonomik mücadelelerin yükselmesi, genel politik seviyeyi yükselterek politik ayrışmanın kültürler ve kimlikler üzerinden yaşanmasına son verecektir. Aslında sadece sınıf mücadelesi bu karabasanı dağıtabilir. SEP’in ülkenin geleceği konusunda gördüğü en kritik husus budur. Emek gündemi halkın her kesimini

birleştirecek yegâne gündemdir. Tabii ki bu birleşme sermayeye ve burjuvaziye karşı olacaktır. Diğer taraftan SEP kesinlikle ülkedeki politik gündemleri geri plana atacak değildir.

SEP’i kuran devrimci kadrolar uzunca bir süredir AKP’ye karşı mücadele etmektedir. Anti-demokratik uygulamalardan üniversite gençliğinin problemlerine, kadın cinayetlerinden gazetecilerin tutuklanmasına, Kürt sorunundan doğanın ve kentlerin yağmalanmasına kadar bütün acil gündemlerde partimiz SEP elinden gelenin en iyisini yapmaya gayret göstermektedir. Bunun dışında partimiz kadınların, LGBTİ’lerin, Alevilerin ve Kürtlerin hak arama mücadelesinin bir paydaşdır. Partimiz ezilenlerin kürsüsü olmak için vardır. Diğer taraftan SEP bu mücadelelerde sınıf çizgisini koruyacak, emekçilerin birliğini savunacak ve kimlikçi/kutuplaşmacı bir yönetime prim vermeyecektir.

37- SEP'in amblemi neden sıkılmış yumruk?

Sıkılmış yumruk işçi sınıfının birliğini ve mücadelesini temsil eder. İşçi sınıfı sermaye karşısında ancak birleşerek ve mücadele ederek onurlu bir varoluş gösterebilir. İşçi sınıfı örgütlü ise her şeydir, örgütsüz ise hiçbir şey. Bu yüzden tek bir yumruk gibi birleşmek zorundayız. Bu zorunluluk sıkılı yumrukla güçlü bir şekilde partimiz ambleminde sembolize edilmiştir.

Yumruk ve yıldız tüm dünyada özgürlüğün ve sermayeye karşı birleşmiş işçi sınıfının simgesi olmuş ve tarih boyunca da değişik varyasyonlarla kullanılmıştır. Kızıl bayrak ise Fransız Devrimi'nden itibaren kurulu düzene isyanın sembolü olmuştur, ayrıca Paris Komünü (1871) ve orada katledilen işçilerin kanı ile özdeşleştiğinden evrensel bir nitelik kazanmıştır. Partimiz SEP, işçi sınıfının çıkarlarını, mücadelesinin tarihselliğini ve özgürlüğünü ifade eden bu sembollerini – kızıl zemin üzerine yumruk ve yıldızı – parti amblemi olarak seçmiştir. SEP olarak bu değerlerin hakkını vermek için canla başla mücadele ediyoruz.

38- SEP'in ekonomik gelirleri nereden geliyor?

Partimiz devlet yardımı almamaktadır. Aynı zamanda partimiz hiçbir şekilde sermaye gruplarından ya da dış odaklardan herhangi bir destek görmemektedir. İlkel olarak partimiz, bu tür yardımlara net bir şekilde karşıdır.

Partimiz SEP, bırakın kendi devrimci partimizi, sendika vb. işçi örgütlerinin de finansal yönden tamamen burjuvaziden ve emperyalist kurumlardan bağımsız olması gerektiğini savunur. Bu bağlamda sendikaların ve diğer emek örgütlerinin AB'den fon almasına şiddetle karşıdır. SEP, devrimci sosyalist bir parti olarak emekçilere dayanır. Bu finansal açıdan da böyledir. Parti gelirlerimiz üye aidatları, partimize ait yayın gelirleri ve emekçilerin partimize yaptığı bağışlardan oluşmaktadır. Partimiz üyeleri, aylık gelirlerinin en az %5'ini parti aidatı olarak değerlendirirler. İşsiz ve özel durumu olan üyelerimiz ise sembolik parti aidatıyla partiye katkıda bulunurlar.

39- SEP'e üye olma kriterleri nelerdir ve henüz üye ol(a)mayan parti dostlarımız mücadeleye nasıl katkı sağlayabilir?

Partimize üye olmak için esas kriter parti programını benimsemek ve bu doğrultuda aktif bir şekilde mücadelenin içerisinde olmaktır. SEP, Leninist bir partidir; buna göre üyeler parti çalışmalarına kendi durumlarına uygun şekillerde katılırlar. Partimiz sınıf mücadelesinin lokomotifini oluşturmak için kurulduğundan devrimciliğin öncelik edilmesi üyelerimizin genel karakteridir.

Çeşitli sebep ve gerekçelerle aktif partili yaşamın içerisinde bulunamayan parti dostlarımız öncelikle SEP'in kapılarının kendilerine açık olduğunu bilmelidir. Aynı zamanda mevcut durumlarıyla da sosyalist mücadeleye katkı sunabilirler. SEP'e yapılacak maddi bağışlar, partiye sempatican kazandırılması, etkinlik ve miting vb. faaliyetlere katılım gösterilmesi, teknik destek ve diğer beceriler yoluyla partiye yardımda bulunulması, dostluk ve dayanışma bağlarının canlı tutulması gibi hayatın ve mücadelenin önümüze getirdiği türlü türlü alanlar parti dostlarının katkı sunabileceği alanlardır. SEP'in fikirlerinin, politikalarının ve söylemlerinin yayılması ve parti yayınlarının daha çok kişiye ulaşması, SEP'in ve sosyalizm mücadelesinin ilerletilmesi, sadece parti üyelerinin değil, bilinçli her emekçinin sorumluluğudur.

40- SEP'in sendikalara bakışı nedir?

Halkın gözünde sendikaların çok kötü bir imajı var. Gerçekten de bazı küçük istisnalar hariç sendikalar mevcut halleriyle berbat durumda, öyle ki çoğu kez “sendika ağaları” lafı yeterli gelmiyor, bu yüzden “sendikal mafya”lardan bahsetmek daha isabetli oluyor. Geleneksel sendikal mafyaların AKP yandaşı sendikalarla iç içe geçme durumunu da hesaba katarsak tablo daha da kararıyor. Sendikal alanın bu güçlerce işgal edilmiş olması elbette tesadüfi değil. Burjuva düzen ağır sömürü şartları karşısında sendikaya benzer sendikalar istemiyor, bu yüzden de gerekenler yapılmış. Sendikal kanunlar, sendika ağalarının rakipsiz olması ve gürbüzleşmesi için dizayn edilmiş. Sendikalar içerisinde muhalefetin önü kesildiği gibi daha mücadeleci küçük sendikaların gelişmesinin önü kapatılmış. Sendikalarda dönen yolsuzluklara bakan yok. Kasıtlı tabii. Sendikal mücadelenin yozlaşması ve emekçilerin gözünden düşmesi için her türlü pislige göz yumuluyor. Neticede işçilerin kanını emen bu parazit sendikal yapının elindeki maddi kaynaklar rant alanına dönüşüyor ve kaçınılmaz sonuç mafyalaşma oluyor. Bu yüzden SEP önüne ödev olarak mevcut sendikal yasa ve yasakların kaldırılması mücadelesini koyuyor. Metal işçilerinin geçtiğimiz yıllarda sendikal mafyalaşmaya karşı ne kadar güçlü eylemler yaptığını hepimiz hatırlıyoruz.

Sınıf mücadelesi için bir hayli önemli olan DİSK, KESK, TMMOB, TTB gibi emek örgütleri muhaliflik, solculuk, sosyalistlik iddiasındaki sendika bürokratlarının yönetimleri altındadır. Sol sendikal bürokrasinin mücadelenin geriletilmesi yönündeki menfi etkisi üst düzeydedir. Bu nedenle mevcut sendikalar içerisinde taban inisiyatifinin gelişmesi ve yozlaşan unsurların aşağıdan yükseltile basınca etkisiz kılınması çok önemli. SEP'in en önemli görevlerinden bir tanesi yeni kuşak mücadeleci taban sendikacılarını yetiştirmektir. Ayrıca koşulların gerektirdiği durumlarda SEP'in önyak olacağı yeni sendikaların kurulması seçeneğini de dışlamıyoruz. Taban inisiyatiflerinin gelişmesinin hiçbir koşulunun olmadığı kimi sektörlerde partimiz yeni sendikaların kurulmasına öncülük edecektir. SEP, sosyalist emek mücadelesinin güçlenmesi için taktiksel zenginliği uygulamaya sokacaktır.

41- Emekçiler Türkiye’de sosyalizme hazır mı? Sosyalizmin emekçiler içerisinde reel bir güç olması ne kadar gerçekçi?

Emekçiler hazır. Asıl mesele sosyalistlerin bu rolü oynamak için hazır olmaması. Yani nesnel şartlar çoktandır uygun, ama öznel faktör konusunda büyük boşluklar var. SEP’in bu boşluğu doldurmak için harekete geçtiğini söylemiştik. Emekçilere gelirsek, onlarla doğrudan temas kurduğunuzda şunu net bir şekilde görüyorsunuz: emekçiler sömürdüklerinin farkında. Kimse aptal değil, emekçilere cahil vb. yaftalarla üstten bakanlar, aslında kendi cahilliklerini ortaya koyuyorlar. Emekçilerin teslim oldukları yer, sömürü sisteminin değiştirilemez olduğunu düşünmeleri.

Baktığınızda gerçekten de bir alternatif yok. Mesele sadece AKP meselesi değil ki! CHP de dahil olmak üzere bilinen diğer partilerde de zenginlerin borusu ötüyor, sahip oldukları belediyelerde sendika ve grev karşıtı tavırlar kendini gösteriyor ve temelde sömürü sistemiyle bir sorunları yok. Hal böyle olunca emekçiler burjuva politikasının suni bölünmelerine ve kutuplaşmalarına göre bölünüp buna göre oy veriyorlar. Ayrıca emek mücadelesi gündeme geldiğinde en muhafazakâr ya da milliyetçi işçilerin mücadelenin bayraktarlığını yaptığını defalarca gördük. Çok bahsedilen önyargıların yıkılması için de sosyalist emekçi siyasetinin mücadele içerisinde kendisini göstermesi gerekiyor. İnsanların inançları ya da yaşam tarzları SEP’i ilgilendirmiyor. Bizleri asıl ilgilendiren insanların hayatta nerede durduklarıdır. Haktan, eşitlikten, doğruluktan yana mı duruluyor yoksa sömürden, yalalaklıktan ve haksızlık karşısında susmaktan yana mı duruluyor? Neticede biz sosyalistler emekçilere gerçek bir alternatif olarak kendimizi ortaya koyabilirsek emekçiler sosyalizme geleceklerdir. Sağ fikirlerin etkisi altındaki emekçiler sosyalistleri tanımadıkları için önyargılara sahip olabilirler. Ama birebir temas gerçekleştikçe, hele emek merkezli bir mücadelede yan yana kavga verildikçe şüpheler dağılacak ve bir uyum ortaya çıkacaktır. Yeter ki bu teması sağlayalım.

42- SEP'in enternasyonal mücadeeledeki yeri nedir?

SEP, uluslararası işçi sınıfının birleşik mücadelesini destekler ve ulusal sınırların ötesinde dayanışmayı ve örgütlenmeyi esas alır. Proletarya enternasyonalizmi, geleneğimizin merkezi bir unsurudur. Partimiz diğer ülkelerdeki mücadele deneyimlerinden öğrenme ve bunları Türkiye'deki mücadelelere uyarlama becerisini sergilemektedir. Enternasyonal bağlar, farklı coğrafyalardaki işçi mücadelelerinin birikimini ortak bir mücadele zemini olarak gösterir. Partimiz sosyalizmin tek ülkede kurulamayacağını bilincinde olarak dünya devriminin öncüsü olacak yeni bir Enternasyonal'in inşası için mücadele eder. SEP bu hedef doğrultusunda Latin Amerika'dan Asya ve Avrupa'ya somut girişimler içerisinde yer almaktadır. Enternasyonal bağlar partimiz için hem teorik düzeyde (program ve strateji geliştirme) hem de pratik düzeyde (eşzamanlı kampanyalar, dayanışma eylemleri) bir koordinasyon ve güç birliği sağlamaktadır. Kapitalizmin küresel bir sistem olduğu gerçeğine karşı, mücadeleyi de küresel bir zeminde örgütlemek hayati derecede önemlidir. Enternasyonalist yapılar, kapitalizmin uluslararası yapısına karşı etkin bir mücadele aracıdır. Partimiz SEP ilk 4 Enternasyonal'in birikimleri üzerinden ilerlemekte ve bu birikimlerin üzerinden yeni bir Enternasyonal için mücadele etmektedir.

43- SEP kültürel alanda ne tür faaliyetler yapıyor?

Çeşitli illerde faaliyet gösteren Partimize bağlı Spartaküs Kültür Sanat Merkezleri işçi sınıfı ve gençliğin kültürel ve sanatsal birikimini güçlendirmek, kolektif üretimi desteklemek ve dayanışmayı artırmak için bir buluşma noktasıdır. Spartaküs Kültür ve Sanat Merkezleri kolektif ruhu, dayanışmacı yapısı ve sosyalist perspektifi ile bulunduğu şehirlerde önemli bir muhalefet birikimi oluşturmaktadır.

Sık aralıklarla farklı alanlarda etkinlikler düzenleyen Spartaküsler sadece bir sanat merkezi değil, aynı zamanda işçi sınıfının kültürel bir mevziisi ve yürüyen sınıf mücadelesinin bir parçasıdır. Bu tür faaliyetler, sosyalist fikirlerin kitlelere ulaşmasını, sınıf bilincinin yükselmesini ve kapitalizmin bireyci kültürel hegemonyasının kırılmasını sağlayacaktır. Partimiz bilim, sanat ve kültürün ideolojik mücadelede güçlü bir araç olduğunun bilinciyle mücadelesini sürdürmektedir.

**F- SEP NEYİ
SAVUNUYOR?**

44- SEP'in Kürt meselesindeki pozisyonu nedir?

Sosyalistler her türlü haksızlığın karşısında konumlanır ve ezilenlerin yanındadır. Bizler Kürtlerin baskılanmasına, ayrımcılığa maruz kalmasına ve dışlanmasına karşıyız. Türk ve Kürt emekçilerin sermaye düzenine karşı birleşmesi için mücadele ediyoruz. Faşizme ve şovenizme karşı Kürt emekçilerin haklarını savunmadan Türk ve Kürt işçilerin birliğinin bir hayal olduğunu biliyoruz. Yani birliğin altyapısını ancak enternasyonalist prensipler oluşturabilir. Partimiz SEP, Kürt halkının siyasal temsilcilerinin tutuklanmasına karşı mücadele eder. Yapılması gereken Kürtlerin talep ettiği demokratik hakların karşılanmasıdır. Yani Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkı tanınmalıdır. Başından beri Kürtler ne zaman haklarını istedilerse hep baskılandılar, eziyet gördüler. Türkiye'deki burjuva düzen Kürt sorununa daima milliyetçilik ve şovenizmi yükselterek cevap verdi. Yani aslında bölücülüğü yapanlar egemenlerdi. Neticede Kürtlerin inkâr ve baskı politikaları karşısında kendi ulusal damarlarında kenetlenmelerinde şaşılacak bir durum yoktur.

Burjuva düzen Kürt sorununu çözememiş, sorunu adeta kangren haline getirmiştir. AKP iktidara gelirken ve ilk dönemlerinde Kürt sorununda reformcu bir görüntü çizdi. Ne var ki bunun bir aldatmaca olduğunu bizler başından beri biliyorduk. Ardından güçler dengesi değişince AKP ittifaklar politikasını değiştirdi ve Kürt sorununda gerçek yüzünü gösterdi. Şimdilerde ise AKP iktidarı oldukça saldırgan, şovenist bir politika izliyor. AKP ile ele ele olan faşist MHP halklar arasına nefret tohumları ekiyor. Bizler bunu engellemek için varız; işçilerin birliği, halkların eşitliği ve kardeşliği için mücadele ediyoruz.

45- SEP'in Kürt meselesindeki çözüm önerisi nedir?

Kürt meselesinin en az 150 yıllık bir geçmişi var. Gelgelelim onca kan ve gözyaşına rağmen çözüm namına herhangi bir ışık görünmüyor, görüneceği de yok. Emperyalist kapitalist sistem bu haliyle bir 100 yıl daha geçse savaştan başka bir sonuç üretemez. Yani sadece AKP değil, bütün burjuva politikası ve emperyalist kapitalist sistem Kürt meselesinde çözümsüzdür. Çözümsüzdür çünkü Kürt sorununun sürmesinden hem emperyalizmin hem de Türkiye'deki kapitalizmin çıkarı vardır. Türkiye'deki egemen sınıf, toplumsal muhalefeti susturmak ve işçi sınıfını parçalamak için Kürt sorununu kullanmaktadır. Sisteme karşı girişilecek her türlü işçi ve gençlik hareketini terör yaftasıyla damgalamak, egemen sınıf için bulunmaz bir nimettir. Aynı zamanda yükseltilen milliyetçilikle toplum üzerindeki burjuva hegemonyayı sürekli yeniden tesis etmek büyük bir fırsattır. SEP, Kürt halkının demokratik taleplerini destekler, ama Kürt sorununun emperyalist kapitalist sınırlar içerisinde çözülemeyeceğini ifade etmektedir.

Hep diyoruz: Bu sistem Kıbrıs Sorunu gibi mikro bir sorunu bile çözemezken Kürt sorunu gibi bölgesel/küresel tarafları olan mega bir sorunu asla çözemez. Bu sistem sürekli birbirine düşman milliyetçilikler, mezhepçilikler üretiyor. Çünkü bundan çıkarı var. Bu yüzden de kalıcı tek çözüm devrim ve sosyalizmdir. Diğer taraftan bu, sosyalizm gelene kadar bu sistem içerisinde demokratik haklar mücadelesinin anlamsız olduğu anlamına gelmez. Enternasyonalist sınıf bilinci emekçiler arasında bu yolla yayılacaktır. Kalıcı barış ve halkların kardeşliği ise ancak sosyalizmde mümkündür.

46- SEP, Dem Parti hakkında ne düşünüyor?

Dem Parti ve aynı gelenekten gelen partiler, Kürt sorunu odaklı partilerdir. SEP ise sınıf merkezli bir partidir, yani merkezine emperyalist kapitalist sisteme karşı mücadeleyi koyar. Dem Parti'nin böyle bir gündemi yoktur. SEP'in hedefi sosyalist devrimdir, paranın saltanatına son verilmesi ve sömürü düzeninin yıkılmasıdır. Dem Parti'nin gündeminde ise Kürt sorununda ileri doğru adımlar atabilmek adına egemen sınıfın daha liberal kanatlarıyla ya da AB gibi uluslararası güçlerle ittifaklar kurmak politikası vardır. Yani iki parti arasında köklü ideolojik farklar bulunmaktadır ki bu, gündelik mücadeleye, önceliklere, ittifak ilişkilerine yansır. Bunlar siyasi ayrışmanın temelleridir. Dem Parti, ideolojik olarak radikal demokrasiyi benimsemiştir ki bu aslında liberal demokrasiden başkası değildir. SEP ise sınıf merkezli Marksist bir partidir. Doğal olarak bu ideolojik farkların pratik mücadeleye yansımaları net şekilde görülmektedir. Örneğin AB-ABD bizim için emperyalist sınıf düşmanlarıdır. Dem Parti durumu asla bu şekilde ortaya koymaz. Ya da Dem Parti'nin ulusal birlik politikası parti içerisinde kapitalist, toprak ağası ve diğer zengin kesimlerin öne çıkmasını beraberinde getirmektedir.

Dem Parti geleneğinin geçmişte sahip olduğu belediyelerde diğer burjuva partilerden sınıfsal anlamda pek de farklı bir pratik sergilemediğini görmüştük. 2024 seçimlerinden sonraki süreçte de benzer bir durumun hüküm sürdüğünü izliyoruz. Bunlar geniş bağlamları olan çok temel ayrılık konularıdır. Diğer taraftan Dem Parti, demokratik haklar mücadelesi ve Kürt sorunu bağlamında çok önemli bir partidir. SEP, Dem Parti üzerindeki baskılara karşı mücadele eder, Türkiye'de yerleştirilmeye çalışılan baskı düzenine karşı Dem Parti ile iş yapmayı gündemine alır, demokratik hakların baskılanmasına karşı birlikte mücadeleyi savunur. Ama ittifaklardan farklı olarak SEP, sosyalistlerin Dem Parti çatısı altında buluşmasını doğru bulmaz. Sosyalistler, kendi bağımsız dinamiklerini oluşturmalı, kimlik ve kültür meseleleriyle değil, toplumsal eşitlik mücadelesiyle toplumun gündemine gelmelidir.

47- SEP, Kürt meselesindeki pozisyonunu emekçilere anlatabilecek mi?

Kürt sorunu gerçekten en yüksek çıta gibi. Düzen, yıllar boyunca halkı şovenist histeriye sürüklemek için elinden geleni ardına koymadı. Halen de bu durum değişmiş değil. Emekçilerin Türk-Kürt diye ayrıştırılmasından egemen sömürücü odakların büyük çıkarı var tabii. Gelgelelim eğer emekçilerin mücadelesi etkili olmaya başlarsa durum değişmeye başlıyor. Zira emekçi mücadelesi ırk ayrımı gözetmeden tüm emekçilere hitap ediyor ve haksızlıklar karşısında belirli bir ortaklaşma ve hatta duygudaşlaşma yaşıyor. Bir işyerini düşünün, eğer patron karşısında tüm emekçiler birleşmezlerse yenilmeleri kesindir. O yüzden de bir grev halayındaki Kürtçe şarkıyı Türk işçi sorun etmez. Bilir ki bu onun kültürüdür, saygı duymak gerekir; bu şekilde ayrırırsak yenilmemiz kaçınılmazdır. Bu durumu tek bir işyerindeki mücadelede de görüyorsunuz, daha kapsamlı emek gündemlerinde de görüyorsunuz. Emek eylemlerinin yaygınlaşması bu yüzden önemli.

Sınıf eylemlerinin siyasi karşılığı olan sosyalist politikanın etkili olması söz konusu olduğunda işçiler burjuvazinin milliyetçi duygu dünyasından kopmaya başlayacaktır. Ülkedeki ayrışmalar etnik düzeyden, kültür ve kimlik düzeyinden sınıf düzlemine kayarsa işin rengi hızla değişecektir. Halihazırda emek mücadelesi zaten var, ama bu sesin tüm ülkeye ulaşması için bir megafona ihtiyacı var. SEP bu göreve taliptir.

48- SEP'in kadın sorunundaki politikası ve önerileri nedir?

Kapitalist sistemde emekçi kadınların üzerindeki yük öylesine ağır ki milyonlarca kadın adeta gün yüzü görmeden ömürlerini tüketiyor. Geçim sıkıntıları ve gelecek kaygısı, kadınları geri bırakan ve onları sınırlayan gerici sosyal adetlerle birleşiyor. Ev işleri ve çocuk/yaşlı bakımının yükü emekçi kadınları yaşamın her alanında geri bırakıyor. Bütün bu işlerin kadının sırtından alınıp sosyalleştirilmesi kapitalizm sınırlarında mümkün değil. Kapitalizmin çürümüşlüğü kadına yönelik taciz, tecavüz ve cinayetlerin yoğunlaşmasını beraberinde getiriyor.

AKP iktidarının kadın haklarına yönelik ciddi bir tehdit olduğunu uzun uzun anlatmaya gerek yok. AKP zihniyetinin kadından istediği evinde oturması. Kadını eve kapatmak isteyen ve kadını erkekten aşağı ikinci sınıf bir insan olarak gören bir anlayış bu. Kadın evinde otursun, en az 3 çocuk yapsın ve evde çocuklarına baksın deniyor; ama bunun hayatta bir karşılığı yok. Bir emekçi ailesinin 3 çocuk ve tek maaşla nasıl bir yoksulluk içerisine düşeceğini bu saygısızların kafası almıyor herhalde! Tabii kendilerinin tuzu kuru. Kadınlar, eşit haklara sahip olmayan erkeğe bağlı bir türev durumuna düşürüldükçe kadına yönelik şiddet de artıyor. Türkiye'nin dünyada kadın hakları konusunda en geri ülkeler arasına itildiğini görüyoruz.

SEP'in temel önerisi emekçi kadınların sınıfsal örgütlenmesini sağlamak, kadınların toplumsal yaşamın aktif birer parçaları haline gelmeleri için iş yaşamına katılmaları önündeki engelleri ortadan kaldıracak talepleri yükseltmek, kadınların ezilmişliğinin her alanda son bulması için eylemde olmak, sokağa çıkmak ve haklarımızı savunmaktır. Tabii ki bunu erkekleri dışlayarak değil onlarla omuz omuza yapmalıyız. Partimize bağlı EŞİTLİK kadın örgütü emekçi ve genç kadınların özgürlük mücadelesinin taşıyıcısı, sosyalizm bayrağının yılmaz savunucusudur.

49- Birçok kadın örgütü erkeklerin kadın eylemlerine katılmasına karşı çıkıyor. SEP bu konuda ne düşünüyor?

Kadın eylemlerinin içeriğinin nasıl doldurulacağı da başlı başına bir mücadele konusu. Örneğin 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü "kadınlar günü" olarak anlatan ve sınıfsal içeriğini boşaltan güçlü bir eğilim var. Bu postmodern eğilim o kadar güçlendi ki sonunda 8 Mart'taki "kadın" vurgusu da kaldırıldı. Kimlikçi anlayış 8 Mart'ın sınıfsal geleneğine saldırırken burjuvazi de 8 Mart'ı anneler günü ya da sevgililer gününe dönüştürmeye çalışıyor. Oysa 8 Mart, tarihi ve içeriğiyle emekçi kadınların sermayeye karşı birlik ve mücadelesinin günüdür. Kadınlar için iş, eşit ücret ve tüm emekçiler için insanca bir yaşam mücadelesi... Ücretsiz kreşler, kadın sığınma evleri, sağlık hizmetleri, kürtaj hakkı... Taleplerden bazıları bunlardır ve ayrıca kadına yönelik ayrımcı eğitim sistemine, yasalara ve hükümet uygulamalarına karşı mücadele edilir. Tacize, tecavüze ve saldırıya karşı gerekli yaptırımların sağlanması için mümkün olan en büyük mücadele birliği sağlanmaya çalışılır. Bizler kadın sorununu kadınlar ve erkekler arasındaki uzlaşmaz bir çelişki üzerinden tanımlıyoruz.

Kadınların ezilmesinin sebebi erkekler değildir. Bizler kapitalist sistemi, AKP'yi ve kadınların ikinci sınıf insan yerine koyan düşünce biçimlerini hedef alırız. Biliyoruz ki kadınların özgürlüğü, kadınların toplumsal mücadelenin aktif bir öznesi olmasından; kadınıyla erkeğiyle emekçilerin devrimci eylemde birleşmesinden geçmektedir. Bu anlamda kadın ve erkek emekçileri birbirine düşman iki kutup olarak gösteren yaklaşımlar gerici ve son kertede kadınların özgürlük mücadelesine zarar verirler.

Unutmayalım ki kadınları ikinci sınıf insan yerine koyan bu sistem, erkekler farkında olsun ya da olmasın onların da cehennemidir. Ayrıca emekçi bir kadınla burjuva bir kadın hiç de aynı dünyanın insanları değildir. Kadın olmalarından dolayı yaşadıkları baskının düzeyi bile çok farklıdır. Bu yüzden de feminizmin vaaz ettiği "kız kardeşlik" içi boş bir iddiadır. Patronlar dünyasının ve burjuva politikasının feminist olduklarını gururla açıklayan üyeleriyle asgari ücretle aile geçindirmeye çalışan milyonlarca kadın arasında herhangi bir kardeşlik bağı olamaz, tersine sınıfsal düşmanlık vardır.

50- Sosyalizm kadın sorununu nasıl çözecek?

Öncelikle kapitalist düzen sınırları içerisinde de sosyalizmi beklemeden kazanımlar için mücadele etmek gerekir. Diğer taraftan sorunun kökten çözümü için sosyalist bir düzen gerekiyor. Çünkü kadınları geri bırakan temel yaşamsal mevzular kapitalizm sınırları içerisinde çözülemez. Örneğin, ev içi hizmet bu sistemde neredeyse tamamen kadının omuzlarına yüklenmiş durumda. Yani kadınların tüm enerjisini ve zamanını alıp onları her alanda geri bırakan ev işleri ve çocuk bakımı bugün tamamen emekçi ailelerin sırtına yıkılmıştır ve bu da kadınların belini bükmektedir. Kapitalizm asla bu masrafları üstlenmez.

Sosyalist düzende ise kolektif yemekhaneler, yaygın ve kaliteli kreşler ile kadınlar, ekonomik olarak güvencede ve gelecek kaygısı olmadan kendileri adına atılım yapma fırsatı yakalayacaklar. Bunun dışında meselenin ideolojik boyutu, yani kadınları geri planda bırakan fikirsel-cinsiyetçi hegemonya da baştan aşağı yıkılacak ve kadınların özgürlüğü ve eşitliği güvence altına alınacaktır. SEP bunun için mücadele ediyor ve bünyesinde devrimci lider kadınlar yetiştirmek konusunda da örnek teşkil ediyor.

51- SEP, LGBTİ'ler konusunda ne düşünüyor?

Sosyalistler, bütün ezme-ezilme ilişkilerine karşı olduğu gibi LGBTİ bireylerin cinsel kimliği yüzünden baskı, aşağılanma ve dışlanmaya uğramasına karşıdır. Kapitalizm, emekçileri geri bırakmak için zihinleri şovenist, dinci, komplocu hurafelerle doldurmak ister. Bu bağınazlığın yaygın olan bir türü de homofobidir. Partimiz homofobiye karşı da mücadele içerisindedir. LGBTİ bireylerin ezilmesinin arka planında kapitalist düzende ailenin bir ekonomik birim olması yatar. Kapitalistler, emekçilerin yeni bir işgününe hazırlanması ve yeni emekçi kuşakları yetiştirmesinin yükünü ailenin sırtına yükler. Sermaye böylece işçiden çekip aldığı artı-değeri maksimize ettiğinden ailenin bu şekilde sürmesi için türlü türlü maddi düzenlemeleri ve ideolojik söylemi hayatı geçirir. LGBTİ'lerin varlığı aileye bir tehdit olarak görüldüğünden düzenin efendilerinin bilinçli müdahalesiyle LGBTİ bireylere şiddet, baskı, aşağılama ve dışlama uygulanır.

Türkiye gibi dünyanın birçok yerinde muhafazakâr, aşırı sağcı iktidarlar LGBTİ bireylerin ezilmişliğini katmerlendirir. Küçük bir azınlığın dünyanın geri kalanının hayatını zehretmesine dayalı kapitalist düzende sömürü ve ezme ilişkileri birbirine göbekten bağlıdır. Sömürü düzeni aynı şekilde sürsün isteyen egemen sınıflar, emekçi kitlelerin ortak mücadelesini bölmek ve böylece birlikte hareketlerini engellemek için var olan ezilme ilişkilerini kullanır ya da yenilerini üretir. SEP, emekçi sınıfların ezilenlerin yanında yer almasının bu köhnemiş düzenin bekasına büyük bir darbe olacağını savunur. İşçi sınıfı kapitalizme karşı mücadelede ezilenleri hareketi altında birleştirmelidir. Ezilenler de ezilmenin asıl sorumlusu olan kapitalist düzene karşı mücadelelerinde gerçek müttefiklerinin sınıf bilinçli işçiler olduğunu bilmelidir.

52- SEP, eğitim sistemi hakkında ne düşünüyor?

Türkiye’de eğitim sistemi son derece niteliksiz. Uzun yıllardır özel okullara teşvikler verilirken devlet daha masa, tahta, temizlik maddesi gibi temel araç ve gereçleri bile ailelerin üzerine yıkıyor. Bilimsel ve pedagojik niteliksizlik konusunda durum daha da kötüleşirken içerik olarak da ırkçı, cinsiyetçi ve mezhepçi bir ideolojik bombardıman söz konusu. Bütün bu niteliksizlikler ve gerici içerik AKP döneminde katlanarak arttı.

AKP diktasının toplum mühendisliği projesinde eğitim merkezi bir yerde duruyor. Hedef olarak açıkça ilan ettikleri gibi kindar bir nesil yetiştirmek isteyen bir siyasi iktidardan ne beklenebilir ki? Düşünün AKP elitleri kendi çocuklarını en iyi özel kolejlerde ya da ABD’de ve Avrupa’da okutur, ama emekçi halka imam hatip okullarını dayatır. Neticede tüm araştırmaların da ortaya koyduğu gibi Türkiye’de eğitim acınası seviyelere düşmüştür. Halk ise çocuğunun daha iyi bir eğitim alması için çocuğunu imam hatiplere yazdırmamakta, bu yüzden de kontenjanlar boş kalmaktadır. İmam hatipler işin sadece bir kısmıdır, ama genel olarak Türkiye’de eğitim sistemi çökmüştür. Türkiye’deki bozuk düzen eğitim alanında tamamen çaresizdir. Bir yandan eğitilmiş gençlerden öteden beri korkmaktadırlar, çünkü toplumsal muhalefet “okumuşlar” arasında yaygındır. Diğer yandan kapitalizm herhangi bir kalkınma ortaya koyamadığından esasında nitelikli insana ihtiyaç da kısıtlıdır. Peki üniversite mezunu bu milyonlarca genci ne yapacaklar? Yine kalkınma olmadığı için nitelikli iş kıtlığı teknik elemana duyulan ihtiyacı da sınırlandırmaktadır. Hal böyle olunca liseler ve üniversiteler bir oyalanma zamanı, aileler ve öğrencilerle kurulan bir müşteri ilişkisinin mekanı olarak kurgulanmıştır. İçerik de gerici beyin yıkama mekanizması işlevi görmüştür. Netice, eğitim alanında bitmeyen kaostur.

Türkiye’de düzen, düşünün, eğitim sistemini on yıllar boyunca FETÖ’ye emanet etmiştir. Şimdi de diğer tarikatlar, yurtları ve okulları ile zehirli işlevlerini yerine getirmeye devam ediyorlar. Bir yandan da okullarda öğretmen ihtiyacı olmasına rağmen yüz binlerce öğretmeni işsiz bırakıyor ya da vahşi şekilde yok pahasına sömürülecekleri özel okullara yönlendiriyorlar. Bozuk düzende öğrenci ve velilerin yaşadıkları ile eğitim emekçilerinin kaderleri örtüşmektedir. Partimiz eğitim konusunda büyük mücadeleler

örgütlemekte kararlıdır.

Yüksek öğrenimde de durum berbat ötesi. Sırf çeşitli illerin ekonomisi kalkınsın, esnafı iş yapsın mantığıyla bir sürü tabela üniversitesi kuruldu. Bunların çoğundaki seviye lise seviyesinin bile altındadır. Faşist ve dinci kadrolaşma rektörlerden aşağıya üniversiteleri kötürüm etmektedir. Farklı fikirlerdeki ilerici öğretim elemanları bir şekilde okullardan uzaklaştırılmaktadır. Okullarda faşist terör devlet eliyle hâkim kılınmaktadır. Sonuçta ellerinde silah ve palalarla gezen faşist çeteler fakültelerde krallıklarını ilan edebilmektedir. Bunların işlediği suçlar cezasız kalmaktadır. Yaklaşık 3 milyon öğrencinin girdiği üniversite sınavlarında diyelim ilk 20 bine giremediğinizde bütün gelecek planlarınız sallantıya giriyor. O yüzden gençliğin en güzel yılları çocukluktan itibaren sınav maratonu, rekabet, stres ve sömürü ile sakatlanıyor.

İmkânı olanlar bu yarışlara çok önde başlarken ortaya büyük paralar dökülüyor. Olan yine emekçilerin çocuklarına oluyor. Parası olan özel okullar ve özel üniversitelerle istediği diplomaya kolayca ulaşabiliyor. Bizim ödediğimiz vergiler de bu özel okulları desteklemeye gidiyor. SEP, eğitim-öğretimi bir kar kapısına dönüştüren patronlara aktarılan kamu kaynaklarıyla kreşten üniversiteye kadar her düzeyde ücretsiz, nitelikli, bilimsel, anadilde kamusal eğitim verilmesi gerektiğini savunur ve bunun mücadelesini verir.

53- Türkiye’de gençlik apolitik ya da en azından ilgisiz değil mi?

Aksine Türkiye dünyanın en politik ülkelerinden birisi. Bu anlamıyla gerçekten özel bir durumdayız. Ne var ki bu politikleşme kültürel kamplaşma ekseninde yaşanıyor ki bu büyük bir sorun. Yani gençler politik olmaya politik ama bahsettiğimiz bu kamplaşmaya onlar da kapılıyor. Oysa gençliğin büyük yaşamsal problemleri var. İşsizlik, eğitimsizlik, düşük ücretler, güvencesiz çalışma, diplomalı sefillik, yoğun sömürü, niteliksiz işler... Bu şartlarda hayat olmuş ömür törpüsü, sosyal hayat sıfıra yaklaşmış, gelecek kurmak büyük çoğunluk için hayale dönüşmüş.

Kayırmacılık, hak yeme, çeteleşme, uyuşturucu ve yozlaşma almış yürümüş... AKP’nin ülkeyi içerisine soktuğu ekonomik kriz ve rant düzeni yüzünden işler her zamankinden daha da kötü olacak. Bu yüzden de gençlik, toplumsal bozuklukların üstünü örtmek için pompalanan milliyetçi martavallara kulak asmamalı. Dinsellik üzerinden yaratılmaya çalışılan saflaşmalara kanmamalıdır.

Sömürücü asalaklara, haksızlıklara ve zorbalıklara meydan okumadan onurlu bir gelecek inşa edilemez. SEP gençliği geleceğine sahip çıkmaya, şanlı kavgadaki yerini almaya çağırıyor.

54- SEP, gençlerin daha iyi yaşam koşulları için yurt dışına gitmeyi istemesi hakkında ne düşünüyor?

Türkiye'deki bozuk düzenin gençliğe iyi bir gelecek sunamadığı çok açık. Gençliğin potansiyeli sistem tarafından heba edilirken haksızlık, çürümüşlük ve niteliksizlik bozuk düzenin karakteri durumunda. Ama gençliğin buna cevabı ülkeyi terk etmek değil, burada kalıp sistemi değiştirmek için mücadele etmek olmalıdır. Ülkeyi kan emicilerin eline bırakıp bireysel kurtuluş peşine düşmek bencilce bir davranış olacaktır. Üstelik bireysel kurtuluş büyük çoğunlukla hayalden öteye gidememektedir. Göç edilen ülkelerde durumlar hiç de toz pembe değildir. Göç yollarında gençleri bekleyen şey göçmen karşıtlığı, aşırı sağ, güvencesizlik, geçim sıkıntısı ve aşırı sömürden başkası olmayacaktır. Göç, sorunların kaynağını çözmez; tersine, kapitalist sistemin baskılarını başka bir coğrafyada yeniden üretir. Bu yüzden gençlik, ülkede kalıp emekçi sınıfın yanında durmalı, sosyalist mücadelenin bir parçası olmalıdır. Bizleri mutlu kılacak olan şeyler haksızlık karşısında dik durmanın getirdiği öz saygı, birlik ve dayanışmadır. Kendi çıkarlarını kollayan atomize bireylere dönüştükçe dünyanın hiçbir yerinde iyi bir geleceğimiz olmayacak. Sonuçta kapitalizm bir dünya sistemidir ve sistemin nahoş sonuçlarından kaçış mümkün değildir. Ayrıca, emperyalist merkez ülkeler yoksul ülkelerin kıt imkanlarla yetiştirdiği kalifiye iş gücünü kendi ülkelerinde ucuz emek olarak değerlendirmekte böylelikle de yoksul ülkelerin daha da yoksullaşmasına neden olmaktadır. Tüm dünyada sosyalist hareket, gençlere göçün uluslararası kapitalist düzenin yarattığı bir sorun olduğunu ve kendi ülkelerinde değişim yaratmaları gerektiğini anlatır. Partimiz gençliğin umudunu kaybetmesine ve umutlarını yurtdışına çıkmaya bağlanmasına karşı şu somu mücadele perspektiflerini ortaya koyar:

- Ücretlerin insanca yaşamı garanti edecek seviyelere çıkarılması.
- Gençler için sosyal knout projeleri ve kira desteği
- Nitelikli, kamusal eğitim
- Nitelikli ve güvenceli işler yaratma programı
- İfade ve örgütlenme özgürlüğünün güvence altına alınması için mücadele
- Kayırmacılığa, yolsuzluğa ve çeteleşmeye karşı mücadele

55- SEP ekoloji mücadelesinin neresinde duruyor?

Kapitalist sistemin varlığını sürdürdüğü her gün gezegenimiz için bir kayıptır. Sistemin doğasında var olan kar hırsı, meta fetişizmi, silahlanma ekonomisi, burjuva devletler arası rekabet, tüketim kültürü vb. doğal yaşam üzerinde o kadar büyük bir baskı kurmuş durumda ki gezegenimiz açısından hızla geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru gidiyoruz. Bu, biz sosyalistlerin iddiası değil; bilim insanları düzenli aralıklarla bu gerçeği dile getirip durumun vahametini ortaya koyuyor.

Neticede sosyalist devrimin aciliyeti, kapitalizmin sebep olduğu ekolojik felaketi durdurabilmek ile de ilgilidir. İnsan uygarlığı paylaşımcı yepyeni bir ekonomik temelde örgütlenirse buna uygun yepyeni bir hayat anlayışı da ortaya çıkacaktır. Böylelikle insan yeniden doğayla uyumlu bir hüviyete kavuşacak ve hatta bundan önceki sınıflı toplumların gezegende yarattığı tahribatı da onarabilecektir. Bu açıdan SEP, kapitalizmin yıkılmasını öngörmeyen bir ekoloji mücadelesini tutarsız ve kafa karıştırıcı olarak niteler.

Batı ülkelerinde iktidara gelen “Yeşil” partilerin doğal yaşamı talan eden kapitalist sömürü düzeniyle bir sorunu olmadığını deneyim ortaya koymuştur. Diğer taraftan SEP, başka meselelerde olduğu gibi ekoloji konusunu da devrim sonrasına havale etmez. Kentsel alanların, tarihi-kültürel mirasın ve doğal yaşamın kapitalist yağmadan korunması, devrimci sınıf mücadelesinin bir parçasıdır. SEP bu mücadelenin aktif bir parçasıdır.

Türkiye’de ormanlar, kentsel doku, kıyılar, dereler vb. kapitalist rant için uzun yıllardır tahrip edilmektedir. Ormanlar otel yapmak için yakılır, dereler ve yatakları yok edilir, kıyılar turizm patronları tarafından parsellenir ve halkın kullanımına kapatılır, tarihi ve kültürel miras yok edilir... Bu yağma AKP iktidarında büyük bir sıçrama yapmıştır. AKP’nin inşaat aşkı rant ve yolsuzluklarla ilgilidir. Nüfus büyük kentlerde yığılmıştır. Buralar emekçi yığınların nefes alamadığı beton cehennemlere dönüşmüştür. Türkiye’de kapitalizm şehirleşme alanında da sınıfta kalmıştır. SEP bütün bunları kökten değiştirmek için mücadele etmektedir.

56- SEP, nükleer santraller için ne düşünüyor?

Tüm nükleer santrallerde ne kadar üst derecede güvenlik önlemi alınsa da bir arıza halinde radyasyon yayılması riski vardır ve bu riskin meydana getireceği felaket çok büyük can ve mal kaybına neden olmaktadır. Çernobil ve Fukuıma nükleer santrallerinde meydana gelen arızalar sonrası yaşanan büyük felaketlerin insani ve ekonomik sonuçları çok büyüktür ve aradan geçen uzun srelere karşın henüz tam olarak tespit edilememiştir. Kaldı ki Türkiye'deki çürük burjuva düzen her an en büyük ihmallere, savsaklamalara ve skandallara açık olduğundan nükleer santraller saatli bombalardan farkı olmayacaktır. Bu bomba bir Şekilde patlarsa bunun hesabını kim verecektir? Ayrıca nükleer enerji pahalı bir enerjidir. Rusya ile yapılan anlaşmalarla uzun yıllar boyunca emekçilerin sırtına büyük yükler yüklenmiştir.

Ülkenin enerji ihtiyaı rzgr, güneş, jeotermal, biyokütle gibi yenilenebilir enerjilerin dengeli biçimde sisteme eklenmesiyle karşılanabilir. Zaten dünyada bu yönde güçlü bir eğilim var ve bu enerjilerin maliyetleri hızla düşüyor. Meselenin bir de doğanın korunması boyutu var ki bu da bizlerin kaçınılmaz Şekilde yenilenebilir enerjileri savunmamızı zorunlu kılıyor. Sosyalist bir iktidar bunu güçlü bir Şekilde hayata geçirecektir. Tüm dünyada gezegenimiz üzerindeki baskının azaltılması için bu değişime Şiddetle ihtiyaç var.

57- SEP, Gezi Direnişini nasıl değerlendiriyor?

2013'te SEP henüz doğmamıştı, ama önceli Sürekli Devrim Hareketi (SDH) olarak Gezi Direnişini'ne aktif biçimde katılmıştık. AKP ve FETÖ'nün beraber ülkeyi bir diktatörlüğe götürdüğü aşıkardı. Zaten Gezi yenilgiye uğrayınca bu iki gerici odak birbirine girdi. Peki Gezi neden yenildi?

Gezi demokratik hakları savunmak için yapılmış, şanlı bir sokak direnişiydi. Çok önemli değerleri Türkiye mücadele tarihine miras bıraktı. Ama bir işçi hareketi olmadığı için Gezi'nin üretimden gelen gücü yoktu. Protesto hareketlerinin doğal bir sınırı vardır, bilhassa da kemikleşen bir karşı taraf mevcutsa. Gezi'de milyonlar sokağa indi, ama inmeyen diğer milyonlar da AKP'ye sarılmaktan vazgeçmedi. Gezi AKP'nin kitle tabanını dağıtamadı. AKP diktası buradan aldığı güçle protestolara karşı orantılı adam öldürme metotları ile sokakları boşaltmayı bildi.

Örgütsüz ve dağınık olan halk kitleleri merkezileşemedi, taktik ve söylemsel hamleler yapamadı. Yani esasta ülkedeki kültürel-kimliksel kutuplaşmada değişen bir şey olmadı. Böyle olunca da AKP krizleri yönetmeyi başardı. AKP'nin yönetemeyeceği tek kriz emekçilerden gelen yaygın itirazların ve mücadelelerin neticesinde başlayacak olan krizdir.

Emekçilerin mücadelesi örgütlü sosyalist mücadele ile birleştiğinde her şeyin değişmeye başladığını göreceğiz. Bu durumda AKP'ye oy veren yoksul emekçiler AKP'den kopmaya başlamakla kalmayacaklar sistem karşıtı sol muhalefetin çekim alanına gireceklerdir.

58- Suriyeli mülteciler konusunda SEP'in tavrı nedir?

Suriyeli mültecilerin sayısı üç buçuk milyonu aşmış durumda. Bu da Türkiye toplam nüfusunun %4.5'ine tekabül ediyor. Suriye iç savaşının seyrine göre sayı daha artabilir. Milyonlarca Suriyeli yerinden yurdundan oldu, aileler parçalandı... Peki bu acılardan kim karlı çıktı? Suriyeli garibanları suçlamaya başlamadan önce emekçi sınıfın bu soruyu sorması ve aslında her meseleye bu perspektiften bakması gerekir. Kim karlı çıkıyor? Hemen söyleyelim: Suriyelilerin dramından Türkiyeli patronlar karlı çıkmıştır. Yüz binlerce hatta milyonlarca diyebileceğimiz büyük bir ucuz emek ordusu Türkiyeli irili ufaklı patronlar tarafından karın tokluğuna çalıştırılıyor. Tekstil, tarım, ayakkabı, mobilya ve daha birçok sektörde patronlar yoğun bir şekilde Suriyeli emekçileri çalıştırıyor ve bu işten yüksek sömürü oranı elde ediyorlar. Bu işten güzel karlar elde eden kapitalistler aynı zamanda emekçilerin öfkesi karşısında bir günah keçisi de bulmuş oluyorlar: Suriyeliler.

Örgütlü olmayan emekçi kardeşlerimiz de maalesef çoğu kez bu zokayı yutuyor ve sanki sistemdeki sorunların kaynağı Suriyelilermiş gibi onları hedef alıyorlar. Bu, büyük bir hatadır. Sınıf bilinçli bir işçi Suriyeli bir emekçiye yakın davranmalı ve onda sosyalist bir dünya görüşünün filizlenmesi için gereken çabayı göstermelidir. Bunun dışında AKP iktidarının Suriye'deki iç savaşı uzatmaya yönelik tavrının son bulması için mücadele etmek Suriyeli mülteciler için de mücadele etmek anlamına gelmektedir. Yani, Suriye'deki kanlı iç savaş bir an evvel biterse Suriyelilerin en azından bir kısmı memleketlerine geri dönmek isteyebilir. Bu yüzden AKP'nin savaş politikalarına karşı çıkmak büyük önem taşımaktadır. Diğer taraftan SEP asla Suriyelilerin Türkiye'den zorla çıkartılmasını desteklemeyecektir. Suriyeli mültecilerin dramını istismar eden AKP'ye ayrıca değinmek gerekir. Dediğimiz gibi bu insanların bu duruma düşmesinin birincil sorumlusu olan AKP iktidarı bir yandan da AB ile adeta at pazarlığı yaparak mültecilerin Avrupa ülkelerine geçişini engellemektedir. Sonra da kalkıp Türkiye'deki Suriyelileri AKP'nin arka bahçesi yapmaya dönük bir taktik devreye sokabilmektedir. Suriyelilere yönelik bir çeşit öfke yönlendirmesi yapan burjuva muhalefet de AKP'nin istediğini almasına çanak tutmaktadır.

**“Kapansın el kapıları,
bir daha açılmasın,
yok edin insanın insana kulluğunu,
bu davet bizim...”**

-Nazım Hikmet

☎ 538 669 1917

📱 📺 📺 SEPMedya

📺 SEPTv

🌐 SEP.org.tr

